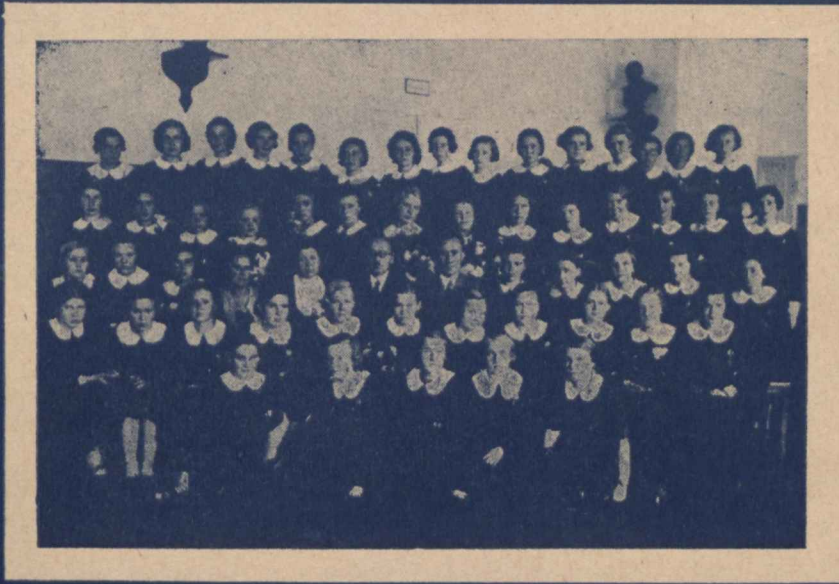

D
I
T
U
R
I
E
N
T
I
D

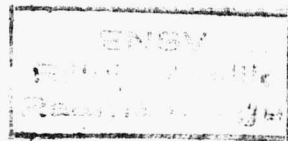

ERINUMBER

NR 7

MAY 1937

IX АСТАР.

TARTU TÜTARLASTE-
GÜMNAASIUMI JA TARTU
TÜTARLASTEKESKKOOLI
HÄÄLEKANDJA

Nr. 7.

30. aprill 1937.

IX aastakäik.

Väljaandja: Tartu Tütarlastegümnaasium. Pea- ja vastutav toimetaja: K. Raud, abi A. Raielo. Tegevtoimetaja: L. Sütt. Toimetuse liikmed: L. Hermann, T. Kudeviita, H. Kullam, E. Mõrd, A. Mägi, A. Villemson. Kunstiline nõuandja: J. Püttsepp. Talituse juhataja: V. Käpa. — „T. T. G.“ ilmub 8 korda õppeaastas, iga kuu 15. kuupäeval, alates oktoobrist. — Tellimishind: aastatellijaile 20 s. number, kuutellijaile 25 s. number.

T. T. G. ABITURIENTIDE ERINUMBER.

Tallinna Linna
Keskraamatukogu

Abiturientidele.

Elu lävel võtab meid vastu kolm näilist vaenlast. Nad ähvardavad katta meie elu halli uduga, siduda meid halastamatult ahelatega, las-kuda raske koormana meie õlgadele, kustutada nooruspäikese, summutada kõik rõõmuhääled. Nad töötavad matta meie elu enda alla, täita sellest 90 protsenti õudsete viirastustega. Need kolm on: töö, kohustus ja vastutus.

Meeleldi põgeneksime nende eest. Kuid nähes, et see on võimatu, püüame vähemalt ära pöörata nendest silmad, ignoreerida neid niikaua, kui see on iganes võimalik. Mida rohkem me nen-

dest aga püüame eemalduda, mida rohkem püüame hoiduda nendega tutvunemast, seda õudsemalt tõusevad nad meie ette ebamääras-tena, salakavalate noorusrõõmu mürgistajatena. Ei pääse me nende eest kuhugi. Mida kaugemale jõuame eluteel, seda möödapääsmatum on tutvus töö, kohustuse ja vastutusega.

Tutvunegem siis nendega julgelt ja rahulikult, tehkem kindlaks, mis neil on õieti meile öelda.

Töö! Ons ta siis tõesti orjus ja tüdimuse sünnitaja. Kas ei ole töö elujõulisele noorele midagi muud? Lähemalt temaga kokku puutudes

kuuleme teda kõnelevat hoopis teist keelt. Töö ütleb meile: sul on jõudu, sul on võimeid, sinus peitub talent, ja mina võimaldan sulle nende avaldamist, nende rõõmsat jõuküllast arendamist. — Sind usaldatakse, sinu peale pannakse lootusi, seepärast sulle antaksegi tööd. Ei ole töö orjade vali peremees, ta on meie võimete ja jõudude väljendusvahendiks. Ta on meile suuremaks, vaimustavamaks auks kui ilusaimad kiiduavaldused.

Kohustus! Kas ta peab siis tõesti meid maha rõhuma, meid halastamatult sundima käia mööda kitsast teerada, silmade kõrval nagu hobusel nahklapid, mis katavad meie eest meid ümbritseva vaba elu ja ilu. — Ei, kohustus võib tähendada ka midagi muud. Ta võib juhtida veendumusele: olen leidnud oma mina, oma vaimse keskuse ja autonoomia, ja see valib endale teed selge, küpse arusaamisega, jäädes truuks iseendale ja valitud teele, hoidub

lahti ütlemast valitust, sellest kõrvale kaldumast.

Vastutus! See on suurim tunnustus ja au, mille osaliseks võib saada inimene. Ta annab tunnustust sellest, et meie jõust jätkub peale oma saatuse ka teiste saatuste kandmiseks. Ta kuulutab meid küpseteks, täisealisteks, raskete ülesannete täitmise vääriks.

Nõnda süvenedes nende kolme sõna tähendusse leiame üllatunult, et nemad on meile rõõmsate sõnumite kandjateks, kõneldes meile jõust, võimetest, usaldusest. Nii viisi vaadatuna osutuvad nad rõõmu ja hoo tuledeks, mis täidavad meie elu soojuse ja valgusega, niipea kui meil on julgust nendega lähemalt tutvuneda, sõbrustada.

Suurem osa meie eluõnnest ja kordaminekust on olemas sellest, millisel määral meie ammutame hoo ja rõõmu tööst, kohustusest ja vastutusest.

Th. Thomson.

Mõtteid enne lahkumist.

Kui imelik, et oleme juba lahkujad! Ja ometi ammu's see oli, kui siia koolimajja tulime esmakordselt. Vaatasime uudishimulikult teisi tüdrukuid, kes samuti olid uustulnukad, kes aga nüüd on saanud selle kooliaja kestel nii armsaiks, nii lähedasiks, et raske on kujutleda lahkumist ja üksteisest ise suunda minekut. Kellele pihtida veel oma muresid, kellele nutta, kui on

raske, kellega koos naerda, hõisata, kui elu on õnnelik?! Võib-olla viib elu iga üksiku ise keerisesse, saadab talle isesugused mured, annab talle erineva ülesande. Ja võib-olla kaob senine üksteise mõistmine, võib-olla vajutab elu oma pitseri sellele usaldavale ja siirale südamlikkuselegi meie vahel. Kuigi igatsusega, pikisilmi oleme oodanud seda hetke, mil, põu

tulvil ilusaid unelmaid ja kauneid kavatsusi, tohime tormata ellu, on siiski kahju, nii kahju minna siit, mõeldes sellele suurele kaotusele, lahkuda neist oma südamest armastatud kaaslasi. Kui on hetki nukraid, kurbi elus, siis mõtleme neile oma klassisõsaraile ja sellele sageli ennastohverdavale sõprusele, mis meid sidus ja

kunstiteose aluseks täiskasvanule, ilma et see ise seda ette teaks," ütleb Baudelaire. Ja tõesti kõikjal, igal pool on olemas kas või tibatillukesigi sädemeid, mis suudavad teha halli argipäeva alati säravaks pühapäevaks. On olnud külluses õnnehetki siin kooliski, mida me pole suutnud tähele panna, mille tõelist palet, tõelist väärtust

Va klass ladina keele tunnis ühes õpetaja T. Künnapas'ega.

kindlasti edasigi seob. Neist mõtiskeludest saame uut jõudu, uut tahet vastu panna eluraskustele. Kui oleme aga rõõmsad, kui oleme õnnelikud, ka siis ei taha me unustada mälestusi, mis meid seovad koolisõtsidega, meie kaaslahkujatega.

„Imelises tundlikkuses mõõtmatu-
seni avardatud iga tühisem lapsepõlve
mure, iga väiksemgi rõõm saab hiljem

mõistame alles siis, kui hiljem kunagi neist kui ammuseist mälestusist kõneleme.

Raske, väga raske ja valus on mõelda lahkumisele, aga veelgi raskem on ulatada kätt jumalagajatuks, kui too hetk saabub. Südames on klassisõsaratest midagi, mida tahaks neile avaldada, välja puistata, et nad seda teaksid. Kuid see on midagi, mida

ei saa väljendada kõnes, mida võimatu on suruda sõnusse — see on valu kauneist, säravaist ja ununematuid ühiseist mälestusist, mis inimesi võib siduda rohkem kui miski muu.

Aga — midagi ju helendab, helgib ja huikab kaugete kinkude takka, kaugete metsade takka... Ja see midagi, mis hetkel meile helendab ja helgib, mis meid huikab, on elu. „Elu“ — seda sõna tarvitame väga sageli tavalises vestluses ja ometi on ta meile oma sisult veel nii võõras. Elu — see on maailm, mis räägib meile millestki meelitavast, paljutootavast, millestki, mille ees seni oleme seisnud

kinnisilmi, suutmata avada lauge. Kuid varsti, oo — üsna varsti ei pea meid enam miski, meie tohime astuda ellu, meie tormame sinna senimõistmatusse, huvitavasse maailma, tulvil lootusi ja ootusi, süttivate südametega, pakitsevate põuedega, sest:

„...meie silmades säravad säde-
med,

meie põues lainetab julgus ja jõud, hoovab elu!

Meie ulatame käed pilvede poole, meie sammume suure sihi poole, meie tahame elada ja kirjutada aegade raamatusse!“

H. Kullam.

Minu kodu.

**Minu kodu palgist tare —
sammaldunud vanake.
Põllukene — kivist vare,
vaevast, murest küllane.**

**Kodukuru kehv ja väike,
kadakane karjamaa.
Siiski armas kodu päike,
ajab hinge helama.**

**Kodu rukis, kaer ja lina,
Lilleline põllutee,
kodu helklev taevasina —
oh kuis kustuks meelest see!**

**Minu kodu, lapsepõli —
mälestuste noorusmaa!
Olgu elu karm ja vali,
sind ei iial unusta!**

L. H.

Emale.

**Sinu rinnal, Sinu üsan
sirgusin ma sirgukene,
leelot laulev linnukene.**

**Hällilaul su, emakene,
päästis valla leelokeele,
lökkele löi mõtte, meele.**

**Sesta'p sulle laulu eesta
tänapärjaks, emakene,
südamest mu leelokene.**

L. H.

Üks saalumine.

Väike valge laev libises aeglaselt edasi, kandes endas kaste ja pakke, mida laoti maha ja toodi juurde igas sadamas ja sadamakeses. Juba jälle anti laevale tagasikäik ja lõppeks viimane käsklus, mis pani vabiseva kere seisma. Laeva külje all õõtsus vene, milles habemik venelane kiiresti õien-

mõtelda. Siin ei olnud aga üht ega teist vaja teha, võis ainult istuda ja vaadelda, milline oli üks või teine, millised olid kellegi harjumused, kellega keegi rääkis jne. Kõige huvitavam oli see, kui Miia vaatles mõnd isikut, kes arvas end kindlasti olevat üksi laevalael. Oli nii huvitav jälgida, milline

Grupike Va klassist
(H. Tamm, H. Lukk,
L. Sütt, K. Rootsmäe,
M. Mikk).

das ja tegeles, ladudes laevalt kaste lootsikusse ja vandudes sealjuures kedagi nii rängalt, nagu oleks see teinud kõige suuremat ülekohut kellelegi. Viimaks saadi kõigega siiski ilusasti valmis, laev eemaldus venest, mis veel kauaks jäi õõtsuma samale kohale, kuni ta kadus silmist, vajudes nagu uttu.

Miia oli end peitnud päris laeva ahtrisse ja vaatles siit teisi reisijaid, nii et teda ennast üldse polnud näha. Nii oli hea. Miia ei tahtnudki paista silma kellelegi. Ta oli liiga väsinud selleks, et üldse rääkida või korralikult

vahe oli inimese vahel siis, kui ta oli teiste hulgas, ja siis, kui ta oli üksi enesega.

Näiteks istus siin praegu üks venelane, aastatelt peaaegu üle keskea, pikk, heledajuukseline ja -habemeline. Enne istus ta vaikselt ja endasse süvenenult, vahtis vette ja näis ainult mõtlevat ja arutlevat midagi. Nüüd, kui ta juhuse tõttu oli jäänud üksi, võttis ta välja oma rahakoti, ja praegu oli ta kõvasti tegevuses oma raha lugemisega. Oo, tal pidi vist küll olema täna õnnelik päev! Tal oli nii palju raha, sini-

sed ja punased paberid ainult, nii palju!

„Kaupmees,“ otsustas Miia lihtsalt ja püüdis siis vaadata ettepoole, nii palju kui see oli võimalik, sest ta leidis korraga, et kui ta peab nii veel sõitma neli tundi, siis võib hakata igav.

Aga uusi reisijaid ei näinud Miia küll seekord. Võib-olla läksid nad laeva ninasse, siia taha ei tulnud küll kedagi.

Venelane oli ikka veel üksi. Lõpetanud rahalugemise, süütas ta uuesti oma piibu ja imes nüüd seda, kuna Miia ettevaatlikult oma peiduurkast välja libises, et natuke ringi kõndida ja selle elu-oluga lähemalt tutvuneda.

Laeval oli nüüd ruumi palju, rohkem kui alul. Kaup oli enamalt jaolt juba maha laotud. Isegi reisijaid oli palju vähem kui enne ja neistki näisid paljud minevat maha enne tema sihtjaama. Seda arvas Miia tundvat juba nende nägudest. Endisi tuttavaid nägusid leidis Miia pika otsimise järele ainult viis: väike tüdruk tühjade korvidega, vana vene külanaine, kaks vanameest, üks noormeest, kes näis olevat pisut teissugusem teistest — kindlasti ta ei olnud pärit siit nurgast — ja lõppeks üks poisike, kes kogu aja seisis masinaruumi kõrval ja jälgis suure huviga masinate käiku.

Miia ei leidnud muud sobivamat, kui istus tühjale pinginurgale ja lõi lahti poolelioleva romaani. Kuid vaadanud ja lehitsenud seda natuke, sulges ta selle uuesti, sest pole ju kuigi lõbus lugeda, kui tunned, et kõikide silmad on sihitud sinule. Ja nagu tõendusks Miia arvamusele, et ta oli kõikide

huviobjektiks, nihutas end üks vanamees talle lähedale ja küsis kõhata-des:

„Ei tea, kuhu preili peaks sõitma, kas V. külla või?“

„Võib-olla, miks ka mitte,“ vastas Miia naeratades, sealjuures tundes heameelt selle üle, et keegi oli natuke huvitatud ka tema toimetustest ja tegevusest. Vähese vaikimise järele algas vanamees uuesti:

„Ei tea, kas preili läheb külla, sõidab suvitama või?“

Saanud jaatava vastuse suvitamise suhtes, noogutas mees järelemõtlikult pead ja, nagu Miia arvas, vist oli kohutavalt üllatunud, et leidub ometi nii rumalaid inimesi, kes sõidavad suvitama seesugusesse mahajäetud ja igavasse maanurka, kuhu teised inimesed lähevad ainult sellepärast, et on sunnitud sinna minema. Sedasama mõtet veeretab peas Miia isegi juba ammu ja ta kahetseski peaaegu, et oli lubanud sõita külla vanale tädile, seejuures kujutledes, kui igav võib olla niisuguses vanas ebakultuurses külakeses. Aga kaasreisijad vist aimasid Miia mõtteid, sest nad kukkusid varsti kiitma üksteise võidu nimetatud külakese ilusaid ja omapäraseid külgi.

„Supelda on hea,“ rääkis keegi. „Kus on ikka põhi, sile nagu laud, ja kallas veel, ainult puhas valge liiv, ei määrigi sugugi. Hea, rahulik olla, keegi ei sega, kas või päev otsa võid olla, ilma et inimhinge juhtuks nägema. Paremat kohta suvitamiseks polegi.“

Miia naeratas ainult ja mõtles järele, et milline tunne oleks, kui päev otsa ei näeks kedagi. Vist unustaks

Vb kl. õpilasi lõpumärkide
„tähesõidul“ Tallinnas.

rääkimisegi. Ja Miia hakkas naerma mõtte juures, et temast saaks mingisugune metsanimene, mingisugune naistarzan või teine Robinson Crusoe, kes elaks täiesti eraldatult kõigist kaasinimesist, nii et isegi rääkida ei oskaks enam. Aga olgu see viimane mõte nii naljakas ja naiivne kui tahes, terake tõtt on temas siiski, sest vanast tädist ei ole nüüd küll seltsilisena mitte midagi loota. Tuleb valmistuda sellele, et elada täiesti erakuna.

Et kõik arvasid, et Miia ideaaliks ongi seesugune erakuelu, siis hakkasid nad ikka enam ülistama V. külakese vaikust ja rahu, kuni see Miiale värinad ihule ajas ja ta püsti tõusis, et minna pisut laevaninna vaatama, kas see nii palju kiidetud suvituskoht juba

paistab. Tõepoolest fähistas sinine viirg kaugel oodatava sadama olemasolu ja Miia jäigi laevaninna, oodates kärsitult päralejõudmist, mis pidi teostuma umbes kahe tunni pärast. Laeva terav nina kündis virgalt vett, mis valgus vahutades laiali kahele poole, pritsides piisku üles Miia jalgadele ja kleidile. Aga see oli tore ja Miia ei kavatsenudki ära minna, sest see natuke vett ei teinud ju ometi midagi. Sinine viirg kaugel laienes ikka rohkem ja rohkem ja muutus üha kindla-piirilisemaks, kuni Miia võis eraldada üksikuid katuseid ja kaht kirikut — üht pika kitsa torniga, teist ümmarguste kuplitega.

Aegamööda muutus juba pimedamaks ja laeval süüdati tuled. Miia

Va kl. õpilasi kooli aias.

nägi nüüd ees nagu mingisugust suurt ja vormitud tompu üksikute heledate täpikestega, mis olid tuled akendel ja sadamas. Laev lähenes sadamale. Mida lähemale jõudis eesmärk, seda rohkem hakkas Miia teda kartma — nii pime ja võõras tundus ta.

Siis viimaks sahis laevakülj pehmet vastu kaid ja laev jäi seisma. Sild asetati kaile ja inimesed hakkasid lahuma laevalt. Miiagi otsis oma kohvri

taja häälest arvas tundvat, oli viimane väga abivalmis.

Jah, miks mitte, Miia otsis muidugi kedagi, ja kui teine nii väga hea oli ja teda soovis aidata, siis võis ta ju seda teha. Miia nimetaski tädi nime ja oli õnnelik kuuldes, et see kuulajale võõras ei olnud, vaid et ta seda isegi hästi tundis. Koos hakkasid nad sammuma edasi mööda külatänavat. Miia vaatles uudishimulikult võõra-

„Perenaisi“
Vb klassist.

ja astus mõtlikult maale, otsides silmadega tädi ja hellitades mõttetut lootust, et ehk on viimane juhuslikult sadamas. Otsitavat leidmata jäi Miia nõutult seisma, ja järsku valdas niisugune nukruse- ja mahajätuse-tunne südant, et oleks tahtnud nutta.

„Vabandage, preili, Teie vist otsite kedagi,“ kuulis Miia korraga lausuvat. Vaadates üles tundis Miia kõnetajas ära noormehe, kellega oli enne ühes laeval sõitnud. Miia naeratas, sest tal oli nii hea, et ükski hoolitses tema eest, ja nagu Miia kõne-

päraseid, lugematult paljude akendega maju kahel pool teed. Teel juteldes kuulis Miia, et võõra nimi oli Ants Kaasik, et ta oli üliõpilane ja veetis suve selles mahajäetud külakeses keeleõppimise otstarbel. Miia küsimusele siinse seltskonna suhtes naeratas noormees ainult ja vastas, et seltskonda tuleb siiski otsida mujalt.

Kuid varsti lõppeski küla ja kahel uuel tuttaval tuli edasi kõndida mööda järvekallast. Alles nüüd leidis Miia, et venelased olid siiski kõneldud tõtt. See oli tõesti ilus: ainult liiv ja selle taga

vaikne vesi, lai ja ääretu, nii et Miia vaimustus kasvas iga hetkega. Ta oleks vist kõndinud edasigi — nii väga tahtis ta näha seda ilu —, kui nad ei oleks uuesti jõudnud majadereani ja härra Kaasik ei oleks jäänud seisma väikese valgeks lubjatud majakese ette, mis oligi Miia teekonna lõpuks.

„Nii siis, preili,“ sõnas ta Miiale kätt ulatades, „mulle näib, et teile vist meeldib siin päris hästi. Loodetavasti me näeme teineteist veelgi. Tervitage

oma tädi minu poolt ja elage hästi!“

Miia naeratas tänulikult, ja lükates kinni aiavärravat, hüüdis minejale järel: „Head ööd!“

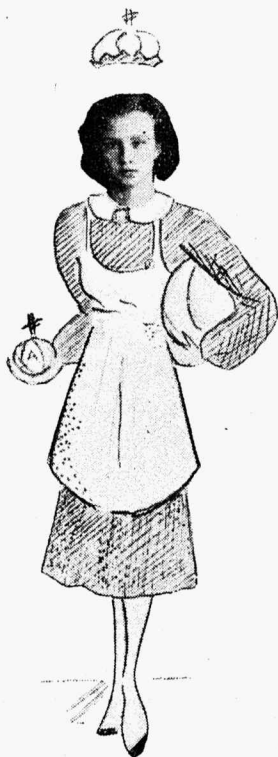
„Head ööd!“

Mineja pööras enda ümber ja lehvitas, kuni Miia oli juba jõudnud klop-pida uksele, nii et sees süüdati tuli.

Pisut hiljem istus Miia vana tädiga lihtsas valges toakeses ja oli õnnelik, et oli leidnud nii ilusa ja rahuliku kohakese.

L. S.

Tegelasi Va klassist.

Lisette Sööt.

Heinola Tamm.

Lehti Sütt.

Lahkuvaist abiturientidest.

Va kl. juhataja
Th. Thomson.

Pudemeid Va klassist.

See klass on jõudnud prl. Th. Thomson'i energilisel juhtimisel ja hoolitsemisel stardist finišisse. Tema teeneks vist tulebki pidada seda, et küllalt kõrge protsent klassi algkoosseisust on jõudnud lõpuklassi, milline nähtus on üsna haruldane.

Iseenesest intelligentne klass, nagu räägivad õpetajad, ja küllap leidub nendes suurtes sõnades terake tõtiki. Jaa, kärarikas on nimetatud klass vahel küll, aga seda võib ju andestada, sest kuhu lõppeks rakendada suur energia ja teotsemistahe. Aga kui vaadelda elu-olu Va klassis pisut lähemalt, võib isegi öelda, et endine kärarikkus, mis kahjuks oma aja aasta tagasi „ära öitses“, on peagu kadunud. Ei tea, mis selleks õieti kaasa on aidanud: kas on kõiki korraga vallutanud mingisugune fanaatiline töömeeleolu või hirm läheneva kevade ja sellega ühes saabuva saatusliku tunni ees, või on kõik

omaks võtnud vaate, et igasugused energilisemad eneseavaldused ei sobi nii suurtele tütarlastele, kes peaaegu on juba daamid. Viimati öeldu ei ole aga muidugi maksev kõikide tundide ja kõikide õpetajate kohta.

Edasi võib öelda, et ühistunne on selles klassis arenenud päris korralikult, kuigi eksisteerivad ka mitmesugused rühmitused, mis kaugemal seisjale võiks jätta klassist killustatud mulje, kuid tõepoolest just nendes peitubki klassi jõud: kõik elavad kõige paremas läbisaamises, mis eriti siis paistab silma, kui tarvis päästa klassi au, ükskõik kas pedagoogide või teiste klasside silmis.

Aga et rühmitusist juba juttu oli, siis ehk maksab nende juures peatuda ka pike-malt. — Vanima ja nn. loomulikul teel tekkinud salgakese moodustavad kahtlemata seminari algkooli lõpetanud, kuhu kuuluvad Ets, Elks, Iti, Kaara ja Miki. Vist sellepärast, et seda viieliikmelist salka seovad loomulikud sidemed, on ta püsinud nii kaua ja vist püsib tulevikuski. — Teise tähtsama rühma moodustavad nn. „õeksed“. Võib-olla on neid sidunud ühised huvid, aga võib-olla ka lihtsalt juhus. Igatahes on igauks neist pärit ise maa-nurgast. Enne oli „õekseid“ kaheksa, aga aegamööda on see kogu kokku sulanud ja „õekseid“ on praegu järele jäänud viis: Daisy, Ellen, Ida, Koidu ja Liisu. Koolis ei paista selle rühma ühtekuuluvus nii-palju silma kui eelmise oma, aga see jhtub vist sellest, et nad on üldse pisut vaiksemad kui eelpool mainitud viisnurk. — Klassis eksisteerib ka veel kolmas rühm, mis pole aga nii kindlapiiriline kui kaks esimest. Siia kuuluvad Nunnu, Ulve, Meeta ja Villu. Kõik lõbusad ja elurõõmsad tütarlapsed, tulnud ühest algkoolist. — Peale selle leidub Va klassis veel üksikuid lahutamatuid paare, kelledest kõige rohkem silma paistavad Elsa ja Kunda, kes on teineteisest tõesti lahutamatud. Kumbagi vahel ka üksi näha on lihtsalt ime. Teineteisele on igavest sõprust vandunud vist ka Erna ja Valli. —

Vastavalt eelpool mainitule on jaotatud kohadki klassis, nii et ka võõras võib kohe klassi näha ta õigest küljest.

Seesugune on Va klassi iseloom ja üldilme ja seesuguseks jääb ka kahtlemata ka nendeks nädalateks, mis tal veel antud

korporatiivselt tegutsemiseks. Et klass omab kindlat iseloomu ja peab lugu vabast tegutsemisõigusest, seda näitab juba seegi, et hoolimata mitmesuguseist katseist klassi üldpilti muuta, on ta säilitanud oma esialgse kuju.

E. ja I.

Va klassi abiturientide iseloomustusi.

Erna Antik. Pikk, loomult vaikne ja endasse süvenenud tütarlaps. Muidu kinnine, tunnist aga võtab alati osa suurima hoole ja huviga. Omab silmapaistvalt kindlat karakterit ja tugevat tahet, eriti siis, kui on tegemist õpetajatega. Selles suhtes võib Erna kaasõpilasi väga ootamatult üllatada, mida on juhtunud nii mitmelgi korral. Huvitav Erna juures on see asjaolu, et ta kunagi ei ole midagi õppinud, või kui on, siis naeruväärt vähe, s. t. sel juhul, kui mõni kaasõpilane esitab talle vastavasisulise küsimuse; kui aga küsib pedagoog, siis oskab Erna alati, mõningaid aineid otse hiilgavalt. Erna eraelust kahjuks lähemalt midagi ei tea, sest ta kuulub nende rändlindude hulka, kes tulevad hommikul otse rongilt ja pärast tunde kõnnivad tagasi jaama poole. Nii sõidab Erna igapäev Tartu ja Elva vahet. Tulevikukavatsustest ei ole lähemat kuulda olnud, kuid pärast kooli lõpetamist siirdub Erna vist kohe ellu. (Ülemine pilt.)

Endla Fuchs. Kannab võimalikult lühikeseks lõigatud juukseid. Väikesed silmad kaovad alati häbeliku naeratuse puhul peaaegu punaõhetavate palette varju. Tundides eelistab kõnelemisele vaikimist. Vastab, kui nõutakse, ei kipu aga oma vaimuenergiat pillama, hoiab endale. Endla on klassile veel võõras, vähetuntud (tuli hiljem). Vanasti olevat olnud „innukas sportlanna“ (võimlemis-õpetaja sõnad), nüüd aga passiivne. Säilinud on tollest aias vahest vaid armastus spordikleitide vastu ja tantsuharrastus. Üldiselt ei kaldu elu raskemaks muutama, kui see isegi on. Kooliüritusis end säästev, ilmudes väljaspool õppetunde kooli ainult pidude puhul. Tulevikukavatsusist eelistab vaikida. (Alumine pilt.)

Fanni Hein. Kaunis pikk tumedajuukseline kaaslane. Üldiselt vaikne, aga kui tuju kohane, siis tõstab ka häält ja hõiskab ühes teistega. Õppimises ja kõigis muus toiminguis täpne ja korralik. Täidab klassis korralvuri kohuseid. Fanni tähtsamaks eriharrastuseks on kahtlemata sport, kuna tunneb selle vastu huvi igal ajal. Ise on end täielikult pühendanud võrkpallile, olles sel ajal väljapaistvamaid koolis, viimasel ajal on Fanni aga ka elavat huvi hakanud tundma korvpalli vastu. Muu hulgas tegeleb intensiivselt kooli Spordiringis. Iseloomulik on temale see, et vaevalt jätab vahele mõne võistluse külastamise võimlas. Oma eraelust ja tulevikukavatsustest Fanni vaikib kangekaelselt, vabandades end sellega, et ei teadvat isegi midagi kindlat oma tuleviku kohta. Mis aga kahtlemata kõigile silma puutub, on see, et Fanni on viimasel ajal hakanud külastama koolipidusid, tundes huvi jalakeerutuse vastu. (Pilt järgm. lehek., ülalt esimene.)

Karin Johansson. Väikesekasvuline, kõhetu, õige kitsa näoga, sirgete juustega (!) tütarlaps. Klassis uustulnuk (tuli alles pärast jõule), seepärast üldsusele vähe tuntud. Istub vaikselt, tähelepanelikult pingis.

Isegi kaob nii kaasõpilaste hulka, et kui hiljem küsida, kas Karin oli koolis, siis jumala eest kohe ei teata. Eriharrastusiks kuuldavasti muusika, laul, pole aga võimalust olnud selles veendumata, kuna ta ei rutta oma „küünalalt vakale panema“. Teatavalt tingimusi, teatud olukorras olevat aga vaikne Karingi hoopis teissugune. (Teine ülalt.)

Hilda Kütt. Blondlokilline, pikemakasvuline, daamiks sirguv tütarlaps. Õpinguis hoolas, korralik, ei kuulu aga „tegelaste“ hulka. Enamasti tõsine, naerab ometi heasüdameliselt kaasa, kui teised midagi ette võtavad. Hästikasvatatud, viisakalt käituvat tütarlapsena seltskonnas meelsasti nähtud, evib head jutustamisoskust. Vastateski kõneleb väga veenvalt, õpetavalt. Klassis kõigisse hästi suhtuv, ei rühmitu õieti kuhugi. Pärast kooli astub ellu. (Kolmas ülalt.)

Liidia Kütt. Nõtke, painduv, väheldane tütarlaps, kaasõpilastele liidi, õpetajale Lüüdia ja Liidia. Elav, naerusuine ja -tujune, temperamentne, optimist, oma ülesannetes siiski mõnikord tõsiselt suhtuv. Haruldus omaette, suudab isegi õpetajate vastu säilitada oma naerva ilme, jutustust katkestavad sageli naerupursked. Elava miimikaga, käedki ei püsi rääkides ealeski paigal, vaid sõrmed liiguvad väga klaverimängu meenutavalt. Ometi on Liidi palavaimaks sooviks nüüd, kevadel, vabaneda klaverimängust, et jääks rohkem vaba aega. Laialivalguvate huvidega, puudub põhjalikkus, lemmikharrastuseks plastika, tants, akrobaatika. Tantsude-õhtul püüab kõike nähtut võimalikult mällu jätta, mõnikord samahuvilisigi selleks paludes, et hiljem kõike ise proovida. Kooli armsaimaks ruumiks võimla. Unistab kaugetest maadest ja inimestest. Väga võimalik, et hülgabki mõneks ajaks kodumaa. Teine osa temast kisub aga ülikooli poole, milles huvialaks (raske temast uskuda!) — ajalugu. (Neljas ülalt.)

Elsa Leegand. Väikesekasvuline, viimaseist võimlemisreas, kuigi üllatab sügisel kooli tülles oma hoogsa juurdevõtmisega suvel; usub kindlasti, et Kunda-pikkuseks kasvab (on ta ju noorim klassis, mida eriti matemaatika-õpetaja armastab lepitavalt rõhutada), Auahnu-seta inimene, kelle meel on rahulik ja tuju hea, kui aga keskmiselt läbi tuleb. Tore, lõbus, huumoriküllane seltsiline, mõjub kuidagi väga armsalt oma ümmarguse õhetava näo ja siniste suurte lapsesilmadega. Ei lase kergesti oma head äraolemist häirida, vahel on pisaraidki, kuid — Elsa on süütu: lihtsalt kiusatakse, jonnitakse, ja seda ei kokku ta õpetajailegi ütlema. Mõlema jalaga tugevasti reaalelu teotuv. Pühendab oma füüsilise mina tervislikule heaolule kaugelt rohkem huvi ja tähelepanu kui vaimutoidule. Poliitikat ei taha kuulda, samuti teist „targust asjust“. „Räägime parem millestki muust,“ ütleb ta säärase kõneluste juhtudel. Eriharrastuseks muusika. Esineb meelsasti Pauluse kiriku tee-, perekonna- ja käsitööõhtul. Tulevikus kavatseb õppida edasi muusika ja laulu alal. (Esimene järgm. leheküljel.)

Helga Lukk. Nimetatud sõbrataride poolt lihtsalt ja lühidalt ka Elksuks. Pikk, sale tütarlaps, kes muuseas on üks neist vähesest meie klassis, kel loomulikud lokid. Üritab suure eduga õppimist kui ka peolkäimist. Omab suurt praktikat moeantantsude alal ja arendab ennast selles suure eduga, olles parketil otsitud kaaslaseks. Viimasel ajal on hakanud eriti huvi tundma usuliste asjade vastu, mis on arvatavasti johtuvad ta hiljutisest leeriskäimisest. Külatab seetõttu sageli kirikut ja jumalateenistust. Õpilasaritustist nii väga huvitatud ei ole, kuid kui vaja, tõmbab koos sõbrataride Etsu ja Itiga sealgi kaasa. Muidu

on Elks aga tore ja lõbus tütarlaps, vajutades sageli oma tabavate märkustega kaaslaste naerunärvile. Tulevikukavatsuste suhtes on neist väheseist, kes selles enam-vähem kindel on. Astub sügisel ülikooli ja tegutseb ehk varsti „keetjana“ ladina köögis. (Teine ülalt.)

Liina Lukk. Tõsine, sale, lokiis peaga tütarlaps. Tundub elutargemana, kogenenumana kaasõpilasist. Rahulik, tasakaalukas, mõtlik, kuidagi teistest rohkem täiskasvanut meenutav. Üks väheseist, kes pole veel tüdininud koolist ja kellel kahju on siit lahkuda. Otsekohene, vahest järsk ja hoolimatugi, enese suhtes väga avameelne. Taotleb kindlat elueesmärki, eelistab maaelu linnaelule, unistusis taandub tuttavale metsaradadele Kiidjärve pool. Lemmikaastaajaks suvi, mis muudab Liinagi pisut „inimlikumaks“, nooruslikumaks, sulatab veidi kangust ja jäisust ta olemusis. Klassikaaslasena väga sümpaatne. Pidurdab teisigi mõnikord liialdusis. Õpilasüritusis aga passiivne, puudub juhi-kalduvus. (Kolmas ülalt.)

Maie Mikk. Sagedamini küll tuntud Miki nime all. Keskmist kasvu, sale, blond sõbratar. Eraelus lõbus üleemeelikuseni, koolis pisut vaiksem. Silmapaistvaid võimeid omab Miki muusika alal, eriti mis puutub klaverisse. Omab koolis kuulsust parima klaverisaatjana. Elab alatises hirmus võimlemisõpetajate ees! Õpilasürituste vastu Miki eriti huvi ei tunne. Tal lihtsalt ei jätku selleks aega, sest tal on palju muud tähtsamat teha. Aga Muusikaringi juhatusse kuulub Miki siiski. Muidu on Miki juures iseloomulikuks nähtuseks see, et raamatuid eriti ei armasta, peamiselt mitte õpperaamatuid. Kuid viimasel ajal nagu kipub see pilt pisut muutuma. Küllap vist sellepärast, et kooli lõpp koidab. Iseloomult, nagu öeldud, elav ja lõbus. Kaotab vahel jumal-teab mis-pärast tuju ja siis on see kohe lähemas ringkonnas mõju avaldav. Öeldakse: Mikil on halb tuju. Võib ennustada, et Miki väga elurõõmsa tütarlapsena kavatses vist elult võtta, mis võtta annab. Peale muusika tunneb Miki huvi moeküsimuse vastu, olles eriline spets kingade alal. Samuti peab lugu tantsust, kuigi igasugustest teistest kehalistest harjutustest, nagu sport ja võimlemine, loobub lahkelt. Pidudel võime Mikit kohata sagedasti. Ta ise kaebab, et lihtsalt olevat sunnitud nii palju pidudel käima, sest tavaliselt ükski peoeeskava ei mööduvat ilma Mikita. Aga silmad näevad ja kõrvad kuulevad, et Miki peab peo lõpuosast eriti palju lugu, taotles sealjuures stabiilsust, mis puutub partnerisse. Tulevikus saab Mikist kindlasti akadeemiline kodanik. Läheb õppima midagi väga keemiaga ühenduses seisvat. Organisatsioonist vaikime, sest see küsimus tekitab võib-olla tüli. (Neljas ülalt.)

Linda Nukk. Tuntud „Nukuna“. Pisiuke, ümmargune kogu olemusel. Isegi ta sõnad ning kõne jätvavad sellise mulje. Tunnis ja väljaspoolgi tunde suur vadistaja. Peale selle kuulub ajaviidete hulka veel sõbrataride Meeta ja Villuga kirjade vahetamine. Tujuskaalal puuduvad suuremad, märgatavamad võnked. Lohutab end sellega, et „ega see asi ometi nii hull pole“, ja püüab seda tihti sugereerida kaasvõitlejatessegi, kelle pool on „hingeartstina ja nõuandjana“ väga hinnatud. Samuti ei jäta ta ealeski klassitööde ajal hädas olevaid „nuabrimehi“ saatuse hooleks, kas või ise selle läbi kannatades. Läbi ja läbi mõistuseinimene, kritiseerib ümbrust kaine pilguga, vaatleja, tabavate väljendustega. Harrastab teiste „vahahevõtmist“ ja „lõikumist“ — loomulikult heast südamest, sest kurjust vaevalt keegi usub tas peituvat. Tai-bukas, lahtise mõistusega, ometi ei püüa priima poole. Eelistab mate-

maatikat keelile. Lemmikaineks siiski käsitöö, mille tegemiseks leidub alati aega. Evib head maitset, kaasõpilaste suhtes külalislahkus ise. Tuleviku üle ei murra palju pead. „Küllap midagi ikka saab,” ütleb. Halle juukseid endale kasvatada, ei — selleks on ta liiga Nuku.

Linda Rajamäe. Harilikult kuuleme küll tema kohta tarvitatavat teist nime, nimelt Iva. Kuid nüüd on selle armsaks saanud nime saatus lahtine, sest ta on tuletatud endisest võõrapärasest perekonnanimest. Nagu senine tegelik elu juba on näidanud, tuleb Ival siiski seda nime kanda vist igavesti — nii laialt tarvitata on ta. Klassis omab Iva tähtsat seisukohta selles suhtes, et on teadmiste suhtes esikohal, harilikult ka korralikkuse eeskuju, kuigi... Jah, Iva on juhtunud väike muutuda sellest ajast peale, kui käis Tallinnas üleriigilist võistlustööd kirjutamas. Seda on kõik tähele pannud. Iva on muutunud pisut lõbusamaks, tunneb huvi parketi ja kõige vastu, mis on sellega ühenduses. Iseloomult on Iva lahke ja avameelne ja jutustab kaasõpilastele kaunis palju igasugust huvitavat. Iva eriharrastuseks on kahtlemata kirjan-dus ja väikesel viisil kindlasti ka mõningad teaduslikud probleemid. Viimasel ajal tunneb huvi koguni plastika vastu. Muu hulgas on Iva suur optimist ja sümpatiseerib igasuguseid võõrapäraseid ja eksootilisi temperamente. Taotelles omapära igal alal ja vaadates tulevikku optimistlikult, kavatseb Iva palju reisida — ja kuidas veel! Aga sellest me ei räägi, see ei tarvitse olla avalikkusele teadmiseks. Võib-olla kavatseb Iva ka edasi õppida, aga kurdab, et ei leia enesele sobivat ala.

Kaarin Rootsmäe. Selle nime all võime vaevalt kuulda teda nimetatavat. Palju energilisem ja kõlavam on tema „pärisnimi” Kaara. Pikakasvuline, tumedate, hilisemal ajal lakkis juustega tütarlaps. Omab väga omapäraselt temperamenti. Kes Kaarat vähem tunneb, võib teda pidada vaikseks ja tagasihoidlikukski, kuid seda võivad kategooriliselt eitada tema sõbratarid, kes tunnevad ta huumorinärvit ja kohati esilepuruskuvat lõbusust. Kaarat võime näha tegutsemas meie Opilas-peres kohusetruu ringide-juhina, samuti huvitab teda tegutsemine kodu-täride organisatsioonis, olles sealgi üks juhtidest. Koolitöösse suhtub tõsiselt, kuid pidudel siiski alatinähtud ja -otsitud tütarlaps. Partnerite suhtes eelistab koolipoisse kõigile teistele. Muu hulgas üritab praegu sooje hõimusuhteid Soomega, eriti mis puutub sealsetesse noormeeste. Tulevikus kindlasti akadeemiline kodanik kas arsti- või mõnes muus teaduskonnas.

Koidu Rütli. Pikk, sale, brünett, tumedasilmaline tütarlaps Tartu ligidalt. Omab palju temperamenti, huumorit ja optimismi, mis teevad ta väga sümpaatseks kaaslasel. Koolis varjab end tagasihoidlik-korrektse käitumise taha, ainult üksikjuhtumel avaldades oma „tõelist palet”. Õpinguid võtab tõsiselt, ületades kindlalt kõik ettejuhtuvad takistused ja raskused. Kannab olude sunnil klassi „esihiilijana” tiitlit, ilmudes sageli kooli alles siis, kui esimese tunni ohtlikumad momendid on möödas. Klassis, eriti „õdede” hulgas, armastatud oma alati hea tuju ja rõõmsa ilme tõttu, seepärast läbisaamine kõigiga hea. Ainukeseks erandiks on oma pinginaaber „igavail tundidel”, mil on tarvis vastavat ajaviidet leida. Peab suuresti lugu peolkäimisest, lubades tavaliselt juba mitu päeva varem tantsud „ära”. Omab veel silmapaistvalt kaalutletud ja küpset esinemist väljaspool kooli, olles ühesõnaga „seltskonda lahtilastav ilma vastava eeldrillita”. Tulevikukavat-susi: esialgu „koonerdamine” juba iseenese rahaga ja edaspidi väga võimalikult sammud „suure kooli poole”.

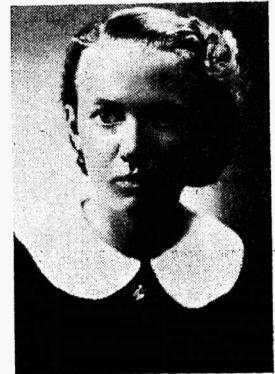

Ursula Sarapuu. Hüüdimeks Ursi. Kasvuldasa väike, kõhn. Heleblond, päevitunud (Va kl. „Gandhi“). Rousseau' jünger, maaelu, lihtsuse ja loomulikkuse apostel. Nõuab loomulikkust isegi tütarlastel. Pole nakatunud moodsast lokkidetõvest ega ilustamisvahendeist, mida on hinnatud kõrgelt juba vanas Egiptuses. Kannab madalakannalisi kingi ja ütleb, et ei oska käekotiga midagi peale hakata. Ursi on nii, nagu Jumal ta on loonud (võib-olla ka mitte!), ta ei taha ega püüa olla teissugune. Ohjendamatu, rahutu, tasakaalutu, oma veendumusist kinnipidav, nõudlik, kritiseerivalt inimestesse suhtuv. Peab puhast õhku esmajärgulise tähtsusega teguriks inimelus, seepärast eriharrastuseks koolis valvamine, et kõik aknad oleksid avatud. Talvel eelistatumaks spordiks uisutamine, kelgutamine. Ei oska kujutleda, kuidas mõned kaasvõitlejad elust ainult toasistumisega läbi tulevad (s.t. terved on). Oppimisse tõsiselt suhtuv. Väga hoolas, täpne, korralik. Mõnikord ainult kiusu pärast teeb teisiti. Oma olemuse põhilaadilt melanhoolik. On kalduvusi fanatismiks.

Ida Sengbusch. Klassi pikemaid tütarlapsi. Brünett, tumeda-silmaline, sale. Talvel vaevleb tudengilinnas, suved veedab ühes meie nooblimas kuurordis. Iseloomult kinnine, tagasihoidlik, käitumiselt eeskujulikult korrektne. Suhtub õpinguisse tõsiselt, eriti kodutõisse, valmistades alati kõik ülesantavad kirjutised ja joonised otse kunsti-pärase täpsusega. Tundides ei aja juttu ega sega muulgi silmapaistval viisil õppetööd. Tegutseb tagasihoidlikult hoopis huvitavamal alal, kirjutades ühes oma pinginaabriga kroonikat e. „kommentaare õpilase igapäevast elust“. Klassi „Peetrus“, mistõttu temaga peab hästi läbi saama, sest ta omab võimalust nii mõnigi kord kedagi päästa. Omab veel suurepäraselt annet salongtantsude alal, olles pidudel ja omal ajal tantsutundideski otsitavaim partner. Eraelus väga salapärane. Teada on ainult niipalju, et armastab tegelda näputööga. Ei möödu ka ühtki päeva, mil tal poleks kohtamist, millele ilmub alati matemaatilise täpsusega, tuues portfelligi varvillike raamatuid või töid oma „õele“. Tulevikukavatsused — küsimusemärk arvatavasti talle enesele, kaaslasile aga kindlasti.

Daisy Senter. Šatään, väikesekasvuline, sinisilmaline tütarlaps Alutaguse ürgmetsade ja soode keskelt. Sünnipäralt ometi puhastverd mulk, kuulub ta klassi suurimate stoikute hulka. Eluaegne klassilaekur, seetõttu pole ime, kui omab juba valgeid juukseid ja langeb kevadeti näost ära. Mainitud amet otsustab iseenesest ka juba ta läbisaamise kaaslastega. Õpinguid võtab kaunis tõsiselt, muutudes eriti aktiivseks õppeveerandi lõpul, mil on hommikuti esimene koolis. Tundides väga korralik, tegeldes ainsa kõrvaltööna „kroonika“ kirjutamisega, olles loobunud varasemaist harjumusist — etteütlemisest ja vahelehuudmisest. Peab suurt lugu kõigist kollektiiv-ettevõttest, alustades koolitööga ja lõpetades pidudega. Muuseas avastas hiljuti, et ka väike kasv võib mõnikord inimesele õnne tuua. Suurim huvi kevadel päevitamine, milles on suur asjatundja, olles esimesi, kes on „suvevormis“. On kontaktis ka moeküsimisega ning otsitud nõuandjaks vajalikel juhtumel. Samuti suur eriteadja „kodupoolise“ suhtes, millega pärast pühi „õdede“ hingi röömustab. Suvevaheajal treenib end hoolsasti oma tulevase elukutse jaoks, uurides „Eesti rahvarohtude nimestikku“ ja omades juba laialdasi kogemusi liikva ja südamevalu-tilkade müümisel.

Hildegard Säga. Kasvuldasa omab esikohta klassis. Hüüdimeks Hille. Tore tüdruk on Hille, kelle ülesandeks näib olevatki kaaskannatajate lõbustamine, teiste hea tuju eest hoolitsemine. Hea.

südameline inimene, kelle peale vaevalt saab tõsiselt vihastudagi. Täis kriukaid ja vempe. Mõnikord meeldib esineda teiste ees plastika sooloettekannetega. Üldiselt kergesti taipav, kuuldut hästi edasi andev, kuid ei suhtu millessegi kuigi suure tõsidusega. Aitab sellest, kui tunnis istub, näpitsprillid ninal, ja pärast õpetaja kuulamist pinginaabrile müksab: „Kuule, millest ta rääkis?“. Südamelähedaseks vaid muusika. Mängib klaverit ja laulab. Tutvustab sõbratare uusimate šlaageritega, aitab klassi sageli esinemishädast välja, võttes kõik raskused enda peale. Tulevikus teenib muusikamuusat.

Lisette Söö t. Kaasõpilaste hulgas tuntud Liispeti või Liisu nime all. Sale ja heledalokiline, sporditar läbi ja läbi. On kooli Spordiringi juhataja ja harrastab intensiivselt võrkpalli, olles sel alal kooli parim. Muu hulgas omab kaunis pikaajalist võistluspraktikat. Suvel kuulub Liisu alatiste ujulaküllastajate kilda. Jääb niisugune mulje, et ta vist elabki ujulas. Seepärast on loomulik, et Liisu väga suure osa ajast veedab vees ja on saavutanud ujumise alal päris silmapaistvaid tagajärgi. Kaasõpilasena on Liisu sõbralik ja käitumiselt tagasihoidlik, olles viendat aastat klassivanemaks ehk, nagu mõni pedagoog ütleb, klassivanaks. Sellest viimasest tõigast johtubki see asjaolu, et Liisu on tihti sunnitud kallite kaasõpilaste tungival pealekäimisel vahetevahel enne mõne kriitilise tunni algust kätt tõstma ja ütleva: „Vabandage, meie ei saanud... jne.“ Selle pärast saab Liisu mõnikord ise kannatada, kui õpetaja neid ennast ohverdavaid sõnu päris õieti ei mõista. Kuid sõbrataride palvele tuleb ta siiski peaaegu alati vastu, kui see päris absurdne pole. Kooli õpilasperes täidab Liisu korralvuri kohustusi, mis vist teeksid küll juuksed enneaegu halliks, kui lõpetamine ei seisaks ukse ees.

Lehti Sü t t. Lihtsalt ka Iti. Pärit „võrdlemisi haritud“ perekonnast, nagu ütles kord üks meie lugupeetud pedagoogidest. Temperamentne ja vallatu, alatisealt sädistav ja keerlev. Seetõttu on nii mõnelegi pedagoogile „kirstunaelaks“ ja tähelepanuobjektiks, mis aga vahel Itikest üpris pahandab. Omab vastavate „teenete“ eest ka vastavaid ülestähendusid klassipäevikus. Vaikida suudab ainult mõnel kriitilisel tunnil, kui numbriraamat ähvardamas. Peale muude omaduste omab Iti veel head südant, mille tõttu alati valmis on teisi aitama. Teistega tüütseda ei armasta, ja kui leiabki, et talle vahel mõnes suhtes ülekohut on tehtud, valab mõne pisarakese, millega asi on likvideeritud. Koolis on Iti tähtis ja mitmekülgne tegelane. Juhub hoole ja armastusega meie Muusikaringi ja ajakirja. Muidugi kuulub ta veel klassijuhatusse. Tunneb suurt sümpaatiat nahkkuuli vastu, olles seetõttu kooli naiskonna liige, seejuures koguni eliitmängijaid. Kui veerandi lõpp juba käeulatuse kaugusel, haarab usinalt raamatud, millest muidu just eriti lugu ei pea; omandab üleilmliku kiirusega kõik vajaliku ega keela omandatust midagi oma klassikaaslastelegi. Koolipidudel võime Itit näha mõnikord eeskava osas, kus ta laseb kuulajaskonnal osa saada oma musikaalsusest, kuid veel sagedamini võime teda näha seal, kus kõlab jazz. Iti ainsaks puuduseks on tõik, et teda kodunt iialgi kätte ei saa. Kui tal just tingimata mõni kiire toiming käsil pole, harrastab ta jalutamise õilsat sporti, kuid mitte kunagi üksi. Kuigi on klassi väikseim tütarlaps, peab suurt lugu pikkusest ja pikkadest (harilikult selle sõna singulaarses tähenduses). Tulevikukavatsustest pole veel palju selgunud. Igatahes jätkab edasiõppimist Alma materis. Kord oli kindel filoloog, milleks omab häid eeldusi, kuid nüüd on loobunud sellest kavatsusest ja otsustanud midagi muud proovida. Muret teeb ainult organisatsiooni valik. (Teine ülalt.)

Linda Talistu. Omapärasemaid ja huvitavamaid indiviide klassis, kas või juba sellegi poolest, et on ainus pikapatsiline ja mittetantsija. Erak teiste hulgas. Inimene, kellega võib aastate kaupa iga päev ühes olla, talle ometi lähemale saamata, kuna ta ealeski ei tule esimesena kellegi juurde, kunagi ei astu üle piirist, mis hoiab teised tast teatavas kauguses. Osalt pannakse kaasõpilaste poolt seda ta rahvuse (isa lätlane) arvele, kuid kes teab. Tõsine, lühisõnaline (ka kirjandeis), rahulik, kinnine mõistuseinimene. Kogub tarkust raamatuist. Suurim raamatukogu külastaja klassis. Ohverdab sellele oma aegagi (kaastöö raamatute väljaandjana), kuna muidu esineb koolielus passiivse pealtvaatajana. Vastab korralikult, kui küsitakse, kuid harilikult istub tunnis otse stoilise rahuga, käed põlletaskuis, pilk langetatud. Või on jälle enesesse süvenenud; mida seejuures mõtleb, ei tea. Kätt vastamiseks suvatseb harva tõsta. Tõsise ellusuhtumusega, kaugel romantikast ja noorte „tormi ja tungi“ ajast. Arusaavana naeratab (ei naera), kuulates tavalisi õpilasjutte. Tulevikus jätkab õppimist ülikoolis, milleks juba nüüd hoolsa ja ettenägeliku inimesena valmistab ette ladina keele õppimise näol. (Eelmisel leheküljel, kolmas ülalt.)

Heinola Tamm. Selle nimega kuuleme teda aga väga harva nimetatavat. Tavaliselt on ta ikka Ets. Klassis ja kogu koolis tähtsaimad tegelasi. On õpilaspere vanema kohustetäitjaks ja juhib energiliselt meie kooli Kirjandusringi. Peale selle tegeleb teisteski ringides. Üldse liikuv ja tegev alati ja igal pool nii koolis kui ka väljaspool kooli. Koolis harrastab vaidlemise kasulikkude sporti ja arendab oma kõneoskust pedagoogide kulul. Ets ise ütleb, et ta ei vaidlegi alati idee pärast. Muu hulgas omab Ets suurepärase naljanärvi, ja kui juhtub olema tujus, siis on sõbrataridel tööd naermisega, sageli rohkem, kui see on vahest kasulik. Sõbrana on Ets eeskujulik, abivalmis ja alati lahke, ja kui kõik ei ole veel täiesti ebaõnnestunud, siis leidub Etsul ikka head tuju. Ets omab tugevat ühistunnet. Kui vaja ühiste huvide eest välja astuda, siis on Ets alati esimene. Tavaliselt viib ta oma tahtmise ikka läbi, seisku vastu kas või kogu õppenõukogu. Koolis on Ets tuntud peale muu ka näitekunsti harrastajana, mille all aga ise kannatab, sest pärast peoeeskavade lõppu võtvat ümberriietumine nii palju aega, et kergesti võivat esimesest valsist ilma jääda. Kus siis see õnnetus! Lõppeks võib Etsu kohta veel öelda, et harrastab laiaulatuselist korrespondentsi nii kodu- kui välismaadega ja et tunneb kaunist sümpaatiat mundrite vastu. Öhtupoolikul võib Etsu kohata aga ikka ühes teatud ringkonnas, mille moodustavad juba algkoolipäevilt pärit olevad sõbratarid Elks, Miki, Kaara ja eriti Iiti, kellega on olnud lahutamatud kaaslased juba lasteaiast saadik. Tulevikukavatsuste kohta võib niipalju öelda, et kahtleb, kas pidada kinni perekonna traditsioonist ja minna õppima arstiteadust või anda järele sisemisele häälele ja hakata kummardama õigust, nagu ta seda on teinud kooliski. Organisaatsiooni valik ei tekita raskusi, kuna tunneb suurt lugupidamist valgehelist-punase värvikombinatsiooni vastu. (Esimene ülalt.)

Meeta Tepan. Klassi väiksemaid tütarlapsi, kuid kasvule vaatamata elav ja lõbus lõpmatuseni. Ei või vist keegi kiidelda, et oleks teda näinud norutavas meeleolus. Oma temperamendiga tõmbab endale nii mõnegi pedagoogi sageli soovimatu tähelepanu, mis aga Meetakesele kuidagi meeldida ei taha ja sageli pisaraid esile kutsub. Ka ägestuda võib ta vahel, ja siis ei lähe sellel hästi, kes süüdlane on. Südamet poolest on ta ülihea tütarlaps ja alati valmis aitama hädas olevaid klassikaaslasi. Peale muude rohkete heade omaduste on Meeta veel näit-

leja, aidates sellega kaasa koolipidude heaks kordaminekuks. Õppimisse suhtub tõsiselt, nagu ta üldse igat tööd tõsiselt võtab. Väljaski võib teda sageli liikumas näha, eelistades vist kõikidele teistele sportidele jalutamist. Tulevikukavatsused pole täiel määral selgunud. Võib-olla tungib edasi kõrgema hariduse poole, kuid võib-olla kannab ka tulevikus õe tanu ja rootsiriidest kleiti. (Eelm. lk., teine üldalt.)

Ulve Toomaste. Pikakasvuline tütarlaps, kelle palavaimaks sooviks on olla sentimeetergi lühem, kui ta on. Kuid sõbratarid on tal nagu ta pikkuse rõhutamiseks väikesed. Omab heledaid juukseid ja siniseid silmi. Kaasinimestest eelistab blonde brünettidele. Tundides tagasihoidlik, kuid muidu lõbus ja heasüdameline sõber, kel jutulõng iialgi ei katke. Seepärast on tal suur poolehoid, eriti mudilaste juures. Kodus, koolis ja igal pool on Ulvel pliiats näpus. Ja nii valmivad, kui on kuulaja, huvitavate selgituste saatel ta „ideaalid“, portreed ja karikatuurid. On tütarlaps, kes nutab ja naerab korraga. „Nõrkuseks“ on Ulvel see, et ta ei saa vihane olla. Juba minuti paari pärast leiab ta enda verivaenlasega (kui tal seda kunagi on olnudki) kõige huvitamas jutuhoos. Huvitatud kunstist, eriti tantsust ja tantsuõhtutest, milledest ei jäta ühtegi vahele. Pidudel käib vaid nende kunstilise osa pärast, kuid ei põlga ka viimast osa. Õppimist võtab tõsiselt. Tulevikus kavatseb tudeerida arstiteadust (nimelt seda osa, millest eriti aastates daamid huvitatud) või pühendub pliiatsile. (Eelm. lk., kolmas üldalt.)

Ellen Tootsi. Satään, hallisilmaline, pikakasvuline tütarlaps. Sünnilt tartlane, koolivaheaegadel tegutseb kodutalus Ahjal. Koolis väga tagasihoidliku käitumise ja olemusega, ilmutades aktiivsust ainult raamatust etteütlemisel „piinlevaile“ „õdedele“. Õpinguid võtab tõsiselt, eriti siis, kui muidu enam kuidagi ei pääse. Klassikaaslastega sobib suurepäraselt oma rahuliku iseloomu tõttu. Pärast „agedaid momente“ on südan kosutav temaga pisut vestelda igasuguseist elulisist küsimust. Kui ta seejuures veel lahti lööb oma kodumurraku, milles ta on otse ületamatu asjatundja, siis ununevad hetkeks kõik tunni ajal juhtunud pahandused. Armastab üldse kodu ja vaikset omaette olemist, mida näitab ta sagedane puudumine. Õhtupoolikul, või õigemini kohe pärast tundide lõppemist, võtab kella näpu vahele, kuid sellele vaatamata hilineb kõikjale vähemalt veerand tundi. Kuuldavasti omab ka suurepäraseid perenaisekalduvusi ja näeb end vaimus mugava kodu keskel. (Esimene üldalt.)

Aino Truumees. Klassi ja arvatavasti ka kogu lennu pikim tütarlaps. Pruunijuukseline ja sale. Klassis paistab silma oma sagedaste ja teravmeelsete vahelehuüetega, mis sihitud nii õpetajate kui ka õpilaste vastu. Nõuab alati õigust ega tagane oma töekspidamistest ja paremast äratundmisest mitte üks toll. Seetõttu mõningate õpetajatega pisut sõjajalal. Klassikaaslaste hulgas on aga Aino hästi seltsiv ja otsitud sõber, kes sageli oskab teiste muresid oma lõbusa tujuuga leevendada ja vaigistada. Õpilasaritustis osa ei võta, pidades seda nähtavasti asjatuks, kuid andub seda hoolsamini oma õpinguile. Selle tulemused on ka kohe näha, sest jõuluks sooritas suure hulga eksameid, millega mõni „lihtsurelik“ vaevalt toime oleks tulnud. Tulevikukavatsustest veel midagi konkreetsemat ei avalda. (Teine üldalt.)

Kunda Tõnisson. Vally ja Elsa südamesõber, Tõnisson ja Ko. Keskmise pikkusega, helesiniste silmadega, punaste paletega, satään. Teo- ja tahteinimene vastandina oma sõbratarele. Õpinguis häid resultate saavutav visaduse ja hoolsuse tõttu. Selge mõistusega, avarate huvidega. Tõestab oma isikuga, et „inimene peab kõike oskama“, s. t.

mitte ühekülgseks ainult ühele alale koonduma. Õpib korralikult, har-
rastab muusikat (praegu lööklaulude näol), mängib palli ja tantsib. Tun-
nis istub enamasti kuulates, vastates või arutab oma sõbrataridega —
Vally ja Elsa — möödunud päeva sündmusi. Kaine elusse suhtumu-
suga, realistliku maailmavaatega, enesest lugupidav, kaunisti ise-
teadev. Avameelne, seltsimehelik, temperamendilt koleerik. Lähemaks
tulevikukavatsuseks ülikool, vist rohuteaduskond. (Eelm. lk., kolmas ül.)

A i n o V a h e r. Poisipeaga šatään tütarlaps, koosnev kahest polaar-
sest poolest — Aino koolis ja Aino kodus (s. t. väljaspool kooliseinu).
Kes tunneb teda ainult ühel pool, tunneb tast vaid poole. Mitmekülg-
sete huvidega, kuid pinnapealne, sest pole aega süvenemiseks. Oma
kogu hinge ei pane kuhugi, vahest siiski pallimängu. Loosungiks — „pa-
rem külas esimene kui Roomas teine“, ja sellele vastavalt elades ei
kuulu koolis aktiivsemate õpilaste „tegelaste“ hulka. Evib kaunistest
huumorinärvi. Eriliseks tema poolt eelistatud kaaslaste lõbustusvahen-
diks on venepärase aktsendiga naliandite vestlemine. Tüüpiliseks väl-
jendiks on „Jummal hoidku!“. Seltsimehelik, vastutulelik, vihkab pee-
nutsemist ja tõusiklust, koolis — roomamist. 100% õpilane, kes oskab
olla vaikne ja jumalameelepärane, kuid samas kõik unustada. Arvab
et ei maksa end tuupimisega vaevata, kui muidu läbi saab. Eriliselt
andekas matemaatilises-füüsikalistes ainetes (milles käivad „vaimust vae-
sed“ tema pool õpetust saamas). Tulevikus siirdub oma lemmikainet
edasi õppima, eelistades „Inlat“ teistele korpidele. (Esimene ülalt.)

E r n a V i l l e m s o n. Hüüdnimega „Villu“. Keskmist kasvu, sale
tütarlaps pruunide silmadega ja veel tumedamate juustega. Klassis tun-
tud taqasihoidliku ja enesesse süvenenud tütarlapsena, seepärast ka
laiemale hulgale täiesti tundmatu. Lähemate kaaslaste hulgas löbus
seltsiline, kes „seltskonna“ mõnestki „surnud punktist“ lauluqa üle
aitab. Kompetentne uusimatest šlaageritist, milles võib veenduda teda
küllastades, sest siis tuleb ikka viisakalt ukse taga lõpuni kuulata, kui
mitte sisse murda ei taha. Huvitatud moodsast tantsumuusikast, mis
talle otsekohe mõju avaldab. Pisut kurvameelne unistaja, kes tühjast
asiast võib hiiglase teha ja sellega enesel tükiks ajaks tuju rikkuda.
Läbi ja läbi heasüdameline tütarlaps, ainult pisut jonnakas. Mitte just
kirglik peolkäia, aqa kui käib. siis on huvi suunatud sellele osale, mis
harilikult trükitud kava taqaküüel, kus ei pea passiivset vaatlejat esi-
nada, sest passiivsust Villu väljaspool kooli ei sall. Partneritest eelis-
tab brünette blondidele. Võtab õppimist surmtõsiselt, kui klassitööde
periood hakkab silmapiirile kerkima. Siirdub ellu suurte kavatsustega,
mis suuremalt osalt vist eneselgi teadmata, seepärast vaikib sala-
duslikult. (Teine ülalt.)

V a l i d a Z o p p. Brünett, sinisilmaline, pikemakasvuline, vaikne ja
tasane tütarlaps, punastuv ja silmi mahalööv — esimesel pilgul ideaalne
Gretcheni tüüp. Alistuv. väga korralik ja kohusetruu. Hea mäluja, mis
suudab jäädvustada selliseidki hämaraid asju, nagu on seda loogika.
Optimist kooliasjus, kuigi mõnikord kallab vett silma, kui õpetajate
poolt ainuüksi püüdlikkust ja õppimise kvantiteeti ei hinnata. Ometi
pigistab Valli huuled kokku, öeldes, et peab kannatama — küll tahet ja
visadust juba jätkub. Pealegi kui võib võtta kaenlasse mandoola-pilli.
ja helistada igatsev-helli šlaagereid, nagu „Mein Herz hat Heimweh“,
puistata oma südamehüüded sõber Kundale ja elada rahus ja kaasini-
meste silmarõõmuks. Üks vähestest, kes aqara kinosõbrana ja tantsupõ-
randat kaugetki mittepõlgavana suudab jääda tipp-topp õpilaseks, iseqi
sellisel määral, et mustereksemparina astub vastates alati pingist välja.

Vb klassi üldkarakteristika.

Vb klassi juhataja
Juhana Püttsepp.

Väga iseloomustavalt karakteriseerivad Vb kl. ühe pedagoogi sõnad: „Omapäraseim klass kogu kooli ajalooos.“ Tõepoolest pole kunagi nähtud nii kära- ega kisarikast klassi, kes nii hästi oleks edasi jõudnud kui praegune Vb. Kui veel arvestada seda, et kõik praegused kooli täht-

samad tegelased, Õpilaspere ja kodutütarde juhid jne., on Vb-st, siis võib klass tõesti olla uhke iseenesele. Pealegi on tüdrukud eranditult heasüdamlised, sobivad ülihästi üksteisega ja ühistööd ning ettevõtet viiakse alati üksmeelselt läbi. Klassi iseloomustab veel see, et tüdrukud laialdast kontakti peavad kogu maailmaga. Seda nimelt kirjavahetuse tõttu. Nii luuakse suhteid hõimlastega, naabritega ja teiste kultuur- ja suurriikidega. Ka tantsupörandal löövad meie tüdrukud kõvasti läbi. Õigusega võib öelda, et iga üksik klassist on omaette kaunitar. Sarmi ja ülevoolavat temperamenti on kõigil külluses ja üksmeelselt võidakse tunnistada, et „elu on lõbus“. Üle kooli on Vb kl. kuulus oma igasuguste mürglilauludega. Oma alatise hea tuju ja särtsuga on klass võitnud kõikide (ka õpetajate!) poolehoidu. Peale selle valitseb klassiõdede vahel peaaegu uskumatult suur usaldus. Isegi suurimad südamesaladused usaldatakse avaldada kogu klassile ja küsitakse nõu üksteiselt igasuguste raskuste ja murede puhul. Pärast kooli lõpetamist kavatsetakse esialgu pisut elu nautida, aga kuna on ühiselt eesmärgiks võetud eestlaste loomulikku iivet tõsta, siis vist siirdutakse peagi naise otseseid ülesandeid haaravasse tösiellu.

Allpool püüame anda kokkusurutud ülevaate iga Vb kl. näitsiku iseloomust.

Vb klassi abiturientide iseloomustusi.

Liis. Kindlasti armsamaid tütarlapsi klassis. Tunneb aga reaaltaduste vastu juba sündimisest saadik antipaatiat. Eriliseks nõrkuseks tume juus ja mustad silmad. Sellest tingitud vist ta lemmiklaulgi „Miks armastan neid kahte musta silma“. Partneritena domineerivad pikakasvulised mundrikandjad, eriti seadusesilmad. Südamerahu säilitamiseks on otsustanud tangost viimasel ajal loobuda, kuigi midu tantsuspordist suurt lugu peab. Tunnis on ta rahulik, seevastu aga on tal vaheaegadel palju südamesaladusi sosistada oma sõbrannadele. (Liis Anton.)

Endla. Oma solliidsuse tõttu võib ainukesena klassist kanda daami nime. Riietuses harrastab viimast moodi ja üldse annab head eeskujut oma ekstravagantsete rõivastega. Samuti tunneb ta põhjalikult ilusäilitamise saladusi. Ülikooliga peab juba nüüd tihedaid suhteid. Nii on ta südamesõbratarid kõrgematest „stratosfäärdest“, rääkimata sõpra-

dest. Klassiüritusisse suhtub soojalt, kuigi tagasihoidlikult, ja on üldse kõigi kaaslaste vastu sõbralik ja hea. (Endla Haljasmaa — esimene ül.)

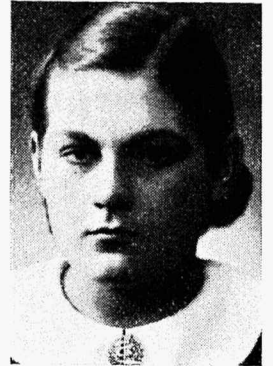
B e e b i. „Beebi on ja Beebiks jääb!“ — Sellega võime lühidalt ja selgelt iseloomustada Estrit. Kui tunnis kipub minema asi väga pinevaks, siis Beebi tavaliselt laseb üle klassi oma heleda ja kaunikõlalise „atsih“. On võitnud laiemate hulkade poolehoidu oma noobli lakk-kohvriga, mida ta lahkesti kõigile peegeldamiseks lubab. Samuti on kohvri sisu klassikaaslastele huviobjektiks oma esmajärguliste ja kõrgekvaliteediliste kosmeetiliste tarvetega. Väljaspool kooli on ümbritsetud suurest austajate-ringist, kuhu suurel hulgal kuulub ka semiidi tõu esindajaid, kes aga Beebit ei suuda paeluda, kuna tütarlaps ise on suurimal määral huvitatud kellestki mehelikkuse kehatusest akadeemilises peres. (Ester Hecht — teine ülalt.)

I n t s. Võtab elu ikka nii, nagu ta on. Suurimategi ärrituste ja raskeimategi tundide ajal säilitab äärmise rahu ja hea lootuse. Üldse on tal see hea omadus, näha kõike õnnelikus valguses. Ta ütleb alati: „Mis sääl ikka.“ Liigutada Intsu palju end ei raatsi. On ses suhtes kõikide poolt tuntud suure mugavustest lugupidajana. Sellest tingitud istub igas tunnis võimalikult päikesepaistelisel kohal, „et oleks soe“. Muidu alati abivalmis ja heasüdameline. Tavaliselt vaikne, kuid kui midagi pajatab, siis see juba midagi on. Pinginaabriga naeravad omaette väsimatult, aga nii, et pealtvaatajadki tõsiseks ei saa jääda. Nagu kuulda, olevat pärast kooli lõpetamist juba „kedagi“ silmapiiril. (Antoniina Inselberg — kolmas ülalt.)

K i k i. Blondiin ilma vesinikuta, sädeleb huumorist ja vaimukusest. Hoolimata neist vallatusist ennustatakse talle eriti õnnelikkude abieiu mõne pastori või praostiga. Ometi ei näi Kiki seda üldse arvestavat, vaid on huvitatud rohkem metsandusest ja seeläbi meeldib talle mügav kodu metsamajakases. Tantsupõrandal eelistab akadeemilisi partnereid, muidu kas või lahkub peolt. Et aga viimaseid rohkesti leidub, on Kiki alati peo lõpuni ja viimse valsi viimse sammuni. Teeb muidu agarasti karskusepropagandat ja vaevab end hõimusedemete süvendamisega, unistab mingisugusest kangelasest „Väänömöisest“ või umbes nii. Õpingusse suhtub järgmiselt: õpin, kui tahan, aga kui ei taha, ei õpi kah. Ei puudu jumalast antud jonngi. Muidu aga klassis tuntud küll alati meeldiv seltsiline ja innustunud patrioot. (Laine Kalvet — neljas ül.)

A n u. Kauneim tütarlaps klassis, mispärast tantsupartnerina eriti eelistatud ja otsitud. Samul motiivil ei saa ta ka ühtki teeõhtut poeglastegümnaasiumes vahele jätta. Järjekorras on tal programmis pealinn; näeb und „Estonia“ valgest saalist ja ilusast suvest Pirita rannaplaažil. Koolis on Anu tuntud parima bassilauljana. Lemmiklauluks „Neiu armas ja väikene...“. Asjaõidusi teeb tasa ja targu, enesest lugu pidades. Vaidlusist aga, eriti mis puutub naisõigusluse kaitsmisse, võtab aktiivselt osa. Muidu tunnevad klassiõed teda kui õrnahingelist seltsilist, kes viitest just erilist lugu ei pea, aga laiskusega ka riskeerida ei julge. Oma šarmikusega teeb Anu kindlasti suurt karjääri tulevikus. (Anette Karusaar — vt. 138. leheküljel.)

E l t s. Tütarlaps, kes kunagi ei õpi, vaid alati riskeerib „vaatamisega“. Ometi on tal kõik ülesantu sõnasõnalt selge, sest, nagu kuulda, kestvat „vaatamine“ varahommikust hillisõhtuni. Ka käsitöö alal suurmeister; ületamatu kohvilaudlinade õblemisel. Kandis varemalt cumlaude nime, viimasel ajal on aga hakanud harrastama kuldset keskteed. Klassis on ta enamasti vaikne, palju ennast ei avalda, ja ka kangemast

soost hoiab kõrvale. Elts on arvamisel, et mürglitest just eriti head loota pole. Seepärast heidab raspeldamisele enamasti käega ja vaatab, kuidas teised teevad. (Elsa Kraft — vt. 138. lk.)

Fritz. Meie tänavune Õpilaspere juht ja tähtsaim tegelane. Käitub kõikjal vastavalt oma kõrgele tiitlile soliidselt ja intelligentselt. Oma musterkaekirja tõttu eluaegne klassi kirjatoimetaja. Paljude südamed võitnud virtuoosse klaverimänguga. Juba mitu aastat täitnud südikalt köstrikohustusi hommikupalvetel. Väheses vaba aja pühendab suuremeelselt klaverimuusikale. Kuigi Fritz pole sündinud Tartus, tunneb ta Tartut ja tema ajalugu ülihästi, aga eriti selge on tal üks uuematest linnaosadest. Klassis tuntud hea ja usaldatava sõbratarina. Muidu pole teda tundides palju näha, vaid tal on alati ees palju asjaõidusi. (Friida Krimm — esimene ülalt.)

Eevi. Kes ei mäletaks neid kaht palmikut, mille väärtust Eevi ise mitte ei hinnanud, vaid ohverdas nad moejumalale. Üldse harrastab ta moodsat joont. Suhtub soojalt ka naaberriikidesse. Algul ehitas energiliselt Soome silda, loobus aga sellest ja on nüüd kõvasti huvitatud suhtlemisest meie lõunanaabriga, kes on ka palju lähemal kui Soome hõimlane, mistõttu jõuavad lilled kiiremini pärale. Muidu püüab Eevi olla heasüdameline ja alati armas. Usin töös ja hoolas õppimises, kuid on huvitatud ka edustantsupõrandal. (Eve Kukemelk — teine ül.)

Õile. Blond talutütar kuskilt Otepää kandist. Suhtub õpinguisse tõsiselt ja ei jäta ühtki tundi ette valmistamata. Eelmistel aastatel oli truu tantsukursuste külastaja, kuid nähtavasti koolipoisid oma napi mehelikkusega ei suutnud teda paeluda. Nii kaldub Õile ikka sinna poole, kus rohkesti tudengrahvast. Kuid pead segi ei lase ajada kellegi. Eksamille ettevalmistamiseks tahab ta oma tulevasele tulliueljal jalgrattal isakodus ema tiiva all õppimas käia. Pärast kooli lõpetamist kavatses „koolipreilnaks“ hakata või millekski muuks peenemaks. Kuid olla suure talu perenaine — ka selle vastu pole tal midagi. Viimane elukutse näibki kõige rohkem sobivat, sest Õile on ideaalne majapidaja. (Õile Kull — kolmas ülalt.)

Helvi. Blond nagu Marta Eggert. Laulab, tantsib ja naeratab kui Marta Eggert; koguni sünnipäev on tolle filmidiivaga ühel päeval. Oma kauni hääle tõttu on Helvi kuulus tervel kodumaal ja saab suurematest teatritest lepinguid allakirjutamiseks. Koolis juhatab kõike, mis end juhatada annab: ringe, kodutütreid, koore, isegi haridust, ja on eluaegne klassi haridusminister. Üldse on Helvi tütarlaps, kellele on antud lahkelt käel mõistust, temperamenti, šarmi ja ilu, kuid ka kriukanärv on hästi arenenud. Hoolimata tema alatisest vallatlemisest on ta koolis ometi kõikide lemmikuks. Noormeestegi suhtes maksavad Caesari sõnad: tuli, nägi, võitis, sest kes suudaks veel jääda külmaks, kui tütarlaps on ilus, armas ja rikas pealegi. Helvi peab tihedat kirjavehetust kõigi Euroopa suurriikidega. Austajaid on tal tervel „Euroopa mandril“ kui ka meresaartel ja Aasiamaa mägedel, kuid ülikülluses leidub neid kodumaalgi. Praegusel juhul huvitab teda Vändra metsakuru, vastavalt ka laul: „Vändra metsas Pärnumaal“. Helvile on alati meeldinud kõik, mis või kes on „kõrge“. Ja kindlasti saavutabki ta kord need kõrgused, sest tal ei puudu mingid eeldused selleks ja teda on alati saanud hea õnn. (Helvi Kullam — neljas ülalt.)

Äki. Üks neist vähestest tütarlastest, kelle eluülesandeks on kaks asja: naeratada ja käia spordivõistlustel. Ei tea nüüd, mis teda sinna võistlustele tõmbab, kas huvi spordi või millegi muu vastu, igitahes aplodeerib Äki ikka võitjatele. Klassiüritusis alati kaasalõöv

ja üldse tuntud suure optimistina. Sealjuures ei lase ta ka vaimul nälvida, vaid pakub talle suures valikus esmajärgulist eesti- ja saksa-keelset kirjandust. Vaevalt leidub kooli raamatukogus veel midagi, mis Akil on lugemata. Riietuses harrastab ta omajoont ja ajab taga sportlikku stiili. Kannab madala kannaga kingi, sest tahab tantsupõrandal parajas kõrguses näha pruune silmi. Kindel kavatsus minna ülikooli kõrgemaid teadusi uurima. (Aksella Latka — vt. 138. lk.)

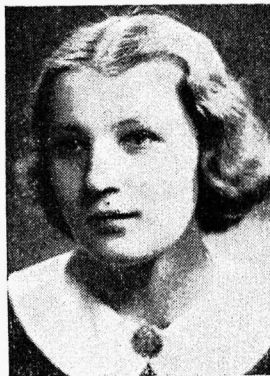
Helga. Hästikasvatatud tütarlaps, kelle kohta tõesti võib öelda, et inimene ka seesmiselt on viisakas. Klassi ajaloos pole veel ette tulnud, et ükski selle pisikese tütarlapse pärast korrakski oleks pidanud kulmu kortsutama. Kõigiti korralik ja ideaalne õpilane. Ka tantsupartnerina ei jäta midagi soovida, vaid on eriti otsitud ja oodatud väikeste džentlemenide poolt. Oma rõivaste ja muu välimuse eest kannab innukalt hoolt. Samuti ei saa ta sassis juust näha teise juures, vaid tõttab lahkesti oma abi pakkuma juukse kammimiseks. Klassis tõstab vähe häält, kuid kui tõstab, siis on kohe teada, et see on Helga, sest ta hääel on kõrgeim ja kõlavaim klassis. Muidu on ta punastuv ja armsalt naeratav tütarlaps. (Helga Lepik — esim. ül.)

Elts. Meie vahva klassinaiskonna veel vahvam kapten. Kogub vaeva ja verega teisipäeviti „hingi“ pallimängutundidesse ja on ikka valmis „auku pähe rääkima“, olgu asi kas või suurim absurdum. Õpin- guis peab Elts parajust ja ei raatsi üldse end milleqagi liialt vaevata. Uudiseid ja juttu on tal alati ülimal määral. Ta võib vahet pidamata vadistada. Erilist huvi tunneb Elts šlaagerikirjanduse vastu. Lemmik-šlaageriteks, nagu kuulda, olevat tango, mille hingestatud mängimi- seks ta kõik oma klaverioskused rakendab. Klassitööde edasilükka- misel tõstab innukalt häält. Ka omab ta silmapaistvaid suffööriandeid. Klassis alati lõbus ja muretu huumoriga. (Elsa Lukin — teine ülalt.)

Helmi. Juba esimesest klassist saadik täitnud suure hoole ja armastusega meie klassi pereema kohuseid. Perenaiseks on Helmi otse kui loodud. On alati kõikjal väga leidlik, eriti kaaslaste abista- misel, kui need väetid on „pigis“. Ka on ta alati ehtnaiselikult elu- rõõmus ja lõbus. Eelistatud kaaslasteks ekskursioonidel ja kõigis klassiüritusis. Eriliselt andekas on Helmi majapidamisaladel ja kõi- ges, mis sellega ühenduses. Oma tulevases kodutalus kavatseb seada sisse moodsa majapidamise, eriti mis puutub karjandusse. Tunneb suurt huvi isamaaliste ürituste vastu ja viimasel ajal olevat huvita- tud ka maakaitseväest kui niisugusest. Koolis võtab agarasti osa kõnevõistlustest ja lõikab loomulikult loorbereid esimeste võitude näol. (Helmi Maidla — kolmas ülalt.)

Nora. Innukas kehakultuuri harrastaja ja klassi priimus sel alal, võimlemisõpetaja parem käsi. Peale võimlemise hiilgab ta ka aja- lootundides. Muistseist sangareist on tema poolehoidu võitnud Rootsi kuningas Gustav Adolf. Norat huvitab kõik, mis selle nimega kuidagi ühenduses, ja sellenimelist gümnaasiumi pealinnas peab parimaks üle Eesti. Muide laseb endale meeldida sarvraamidega prille, eriti kui need on mõne teise soo esindaja ninal. Tunneb huvi ka krimi- naalromaanide vastu ja kuulab meelsasti Räuberliedi Rinaldinist. Klassis paistab silma oma erilise soliidsuse ja taktilisusega. Huvita- tud on ta ka oma soengust ja selle korrashoiust. Ajaviiteks armas- tab „nassvärki“ närida. (Nora Mägi — neljas ülalt.)

Linda. Linda on tüdruk, kellel on seda vana eestlase „jäksu“. On alati kõigesse heatahtlikult suhtuv ja kindlasti paremaid tüdrukuid klassis. Tema eriline andekus avaldub majapidamises. Nagu kuulda,

kavatsevatki seda koolitarkust oma kodutalus praktiliselt kasutama hakata. Koolielust ja „jantidest“ ta suurt osa ei võta, vaid parem vaatab muheldes, kuidas teised seda teevad. Ja et „parem hoida kui ohata“, võtab ta kooliskäimist üsna tõsiselt, sest muidu hakkab veel vilku vedama. (Linda Pausk — vt. lk. 138.)

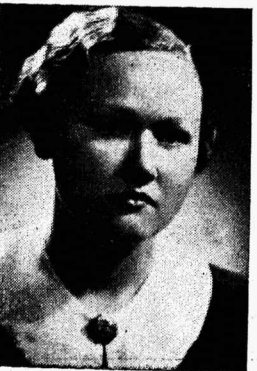
Paula. Tütarlaps, kellel on ülikülluses loomulikku huumorit ja teravmeelsust, millele alati suudab leida sobiva avalduse. Kooli- ja klassiüritusis ultra-aktiivne ning kaasalööv. Tunneb hästi Raadi parki ja sealset ümbrust. Ka pealinn on otsast otsani selge, sest oma silmapaistva saledusega on vallutanud noormeeste südamed sealses miljöös. Varem tundis nõrkust mundri ja valgete kinnaste vastu, nüüd on aga huvid kandunud üle kõrgemale tehnikale ja selle uurijaile. Muidu ta teadusist ju eriti huvitatud pole, rohkem paeluvad teda ühiskondlikud küsimused. Ta ju ise kooli isetegevuses kandvamaid jõude ja tähtsamaid tegelinskeid. Klassikaaslasena heasüdameline ja alati õiglane, mistõttu võitnud kõigi poolehoidu. Muidu enesest palju ei räägi. (Paula Preedik — esimene ülalt.)

Rex. Pole küll meie raudvarast, kuid ometi klassiga loonud lühikese aja jooksul ülihea kontakti. Silmapaistvat andekust omab ta eriti sportlikel aladel. Ta võib ainukesena klassist domineerida kooli naiskonnas. Oma šarmiga vallutab ta kõvasti noormeeste südameid. Tähelepanuosaliseks Rexu enese poolt olevat saanud aga paar ainukest. Kuigi teda ka Alma materi sfäärid võluvad, eelistab ta siiski abielu ülikoolile. Koolielus tarvilisel korral hõiskab kaasa ja naerab, kui teised midagi teevad, muidu aga omal algatusel midagi ette ei võta. (Regina Puksing — teine ülalt.)

Kaire. On tugevaim klassis. Harrastab agarasti ka mõningaid spordiharusid. Eriti olevat ta võlutud sõudespordist, kusjuures aerutades armastavat laulda serenaadi: „Tähekene, miks sa vilgut!“. Üldse on Kaire silmapaistvalt andekas kosmograafilistel aladel, ja enne perioodilisi küsimusi vastava õpetaja poolt annab ta väetite!e lahkesti järeldamistunde. Kooli-elu kõrval võtab Kaire agarasti osa kirikuelust. Paljust kirikuskäimisest olevat tal isegi laulatustseremooniad selged. Kirikulauludele eelistab ta aga viimasel ajal „Seisab sõdur, väraval...“ (Veera Raiste — kolmas ülalt.)

Linda. Üks neist vähesist tütarlapsist, kes omab väljakuiune- nud maailmavaadet ja tõsist ellusuhtumist. Julge ja avameelne, kaitseb alati agarasti oma seisukohta. Oma südamlikkuse ja vastutule- likkusega võitnud kõigi klassikaaslaste poolehoidu ja sõpruse. Eriti hiilgab Linda reaalteadustes ja laulmisetundides. Muidu ei näi Tartu teda võluv. Võimalik, et see on tingitud sellest, et ta oma südame on kaotanud ühte pisikesse rannaäärsesse linna, kust ta aqa elutuul- test Tartusse sai aetud. Üldiselt on ta meile vähetuntud, kuna liitus meie klassiga alles mõeldunud sügisel. (Linda Räbovõitra — neljas ül.)

Salme. Kohusetruim tütarlaps, meie klassi seadusesilm ja elu- aegne korralvur. Aga ometi mitte vali, vaid ikka ja jälle tuleb ilmsiks tema võrratult hea süda. Korralvurite kilda kuulub ta isa ja samast killast otsib ta ka enesele elukaaslast. Majapidamistundi- des paistab silma oma erilise andekusega õlilampide puhastamisel. Kindlasti rakendab seda oskust kuski maal, kus pole elektrit. Vahel- duseks loob Salme sidemete teistegi Euroopa riikidega, nagu In- glise- ja Saksamaaga, aga suure isamaalasena tunneb tõsisemat huvi ainult oma rahvusest pruunisilmaliste vastu. Õpinguisse Salme suht- tud tõsiselt. Muidu omab parimat iseloomu kogu klassis ja on vist küll täisvereline altruist. (Salme Tendre — vt. lk. 138.)

A i n o. Tips kui nõps. Ainuke tütarlaps meie klassis, kelle õrna nägu ümbritsevad loomulikud lokikesed. Pärit olevat ta maalt, kustki Puka poolt. Õppimises tasa ja targu toimiv. Nii ei julge ta palju oma õrna konti ja olemist murda ega rikkuda. Ka võimlemisetunnis, kus kondiväänamine kõige nähtavam, hoiab ta ikka akrobaatilistest harjutustest kõrvale ja teeb ainult õrna plastikat. Klassis on ta vaikne ja aher oma südamesaladuste avaldamisega, võib-olla mõni ligem sõbratar teab rohkem. Tantsukursusi ei külasta, kuid peol võib teda siiski vahetevahel näha. (Aino Teiman — vt. lk. 138.)

L a i n e. Tütarlaps, kellel küllalt aega on jalutamiseks, tantsimiseks ja õppimiseks. On alati rõõmus ja laulab ka kõige masendavamatel hetkedel (näit. enne klassitöid jne.). Tantsib koolis meelsasti päev läbi viini valssi. Kuigi muidu üsna rohkesti pidudel käib, ei suvatsa ta südamerahu säilitamise motiivil kedagi tõsisemalt võtta, olgugi et noisse tema suurisse usaldavaisse sinisilmisse nii mõnigi „tugevam“ oma südame on kaotanud. Küll on Lainele alati meeldinud läikivad nõõbid sinise mundri ees. Klassis katsub muidu ikka piiri pidada, aga kui juba midagi kuski lahti hakkab olema, siis tõstab agarasti häält ja mürgeldamisel ning karjumisel on ta kindlasti patenteeritumaid. Mida aga tulevikus teha kavatseb, sellest teavad ainult südamesõbratariga kahekesi. (Laine Teras — esimene ülalt.)

L i l i. Sõstrasilmaline pruunijuukseline kaunitar. Eriti harmoneerib roheline värv tema pruunide silmadega. Väga armas ja kuldse südamega tütarlaps, seepärast võttiski klassi laekurirangid kanda. Ehkki klassi kõige noorem õpilane, on ta ometi õpingutes alati esimestes ridades ja sageli cum laudegi. Lahutamatud sõbratarid on nad Helgaga nii peol kui ka klassis. Kui arvatakse, et Lili on liiga tagasihoidlik, siis ei saa seda küll enam öelda siis, kui saabub talle kustki poeglastegümnaasiumist peokutseid terve patakas. Oh seda kihistamist ja punastumist siis! Ja kui lõpuks too tunnikene saabub, lähevad sõbratarid kahekesi ühel nõul ja jõul „imeranda“ peole. (Liilia Uibo — teine ülalt.)

R u t h. Purjetab klassiperest kindlasti esimesena abieluranda. Lastekasvatustundides on eriti tähelepanelik, samuti avaldub tema suur andekus beebirõivaste õblemisel. Omab sünnipärast viga — truudust — ja on läbi ja läbi naiselikkuse kehasus. Ühe vastassoo esindaja päevikus või nn. elukroonikas mängib juba pikemat aega peaosat. Kuigi klassis tavaliselt vaikne ja tagasihoidlik, annab siiski vahetevahel üsna ohtrasti elulisi õpetusi. Muidu alati lahke ja heasüdameline. Valmis igal ajal ette ütleva, kui keegi juhtub jääma „pigisse“. (Ruth Veber — kolmas ülalt.)

K a t i. Blond, pikkade tumedate ripsmetega tütarlaps, kes on täiesti kasvanud oma nime järgi. Koolis tuntud eluaegse cum laudena ja ühistöö tegijana teiste abistamise alal. Üldse on ta ennastohverdava ja hea klassikaaslane. Eriti on Kati huvitatud naisõiguse probleemist, kuid oma kõrge temperamendi potentsiaali tõttu on ta tihti suuri vaidlusi pidanud pedagoogidega. Kuigi matemaatika-tunnid teda eriti ei köida, suhtub ta ometi erilise soojusega „integralisse“. Siin ärgu mõeldagu integrali kui niisugust, vaid selgema nägija võib selle taga näha läikivat musta soengut ja sinisilmi. Klassis on Kati tuntud suure idealistina ja Soome silla ehitajana, milleks on aga ka oma reaalne põhjus kuski väikesel kaljusaarel. Sügisel kavatseb ta koguni üle lahe purjetada, et kaljusaare mõnudest paremini osa saada. Kindel kavatsus ka ülikooli astuda. (Katja Väike — neljas ülalt.)

Anette Karusaar.

Elsa Kraft.

Aksella Latka.

Linda Pausk.

Salme Tendre.

Aino Teiman.

Kooli elu.

Muusikaringi ettekannete-õhtu.

Muusikaring korraldas laupäeval 17. aprillil kooli ruumes ettekannete-õhtu. Esinesid T. T. G. ja T. T. K. õpilased nii

muusikaliste kui ka tantsuettekannetega. Kava osutus väga mitmekesiseks, mis tekitas osavõtjais üleva meeleolu. Osavõtjaskonna moodustasid nii oma kui ka teiste koolide õpilased.

T. T. K. ja T. T. G. võrkpalli-võistlused.

Pühapäeval 18. IV 37 kell 12 korraldati Spordiringi juhatusel klassidevahelised võrkpalli-võistlused. Võistlustest võtsid osa keskkooli V klassid ja gümnaasiumi Va ja IVa kl.

Esimeses mängus kohtusid keskkooli Va ja Vb. Mäng lõppes Va võiduga. Teine mäng oli gümn. Va ja IVa vahel. Võitjaks jäi Va. Edasi kohtusid võitjad — keskkooli ja gümnaasiumi Va kl. Võidu sai gümnaasiumi Va kl. Järgmine mäng oli Vb kk. ja IVa g. vahel. Mäng lõppes IVa g. võiduga. Üldvõitjaks tuli gümnaasiumi Va.

õpetajad E. Toomse, M. Tender ja K. Raud.

12. V: V g. kl. — eesti keel kirj. (5 tundi); komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad E. Toomse ja A. Raielo.
13. V: IV kk. kl. — geomeetria kirj. (4 tundi); komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad E. Merits ja F. Laarens.
14. V: IV g. kl. — matemaat. kirj. (4 tundi); komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad E. Merits ja A. Kasvand.
18. V: IV kk. kl. — saksa keel suul.; komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad E. Rosenberg ja Th. Thomson.
19. V: V g. kl. — ladina keel ja kasvat..

Vb kl. õpilasi abiturientide-peo jälrelpeol.

Võrkpalli-võistlus E. N. K. S. T. G-ga.

Kolmapäeval 21. IV 37 kell 5 p.l. toimusid meie võimlas E. N. K. S. T. G. ja T. T. G. vahelised võrkpalli-võistlused, mis lõppesid T. T. G. võiduga 2:1. Õpilasi-pealtvaatajaid oli mõlemast koolist rohkesti.

T. T. K-s ja T. T. G-s korraldatavad eksamid.

10. V: IV g. kl. — ingl. keel kirj. (3 tundi); komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad V. Käpa ja Th. Thomson.
11. V: III kk. kl. — eesti keel kirj. (3 tundi); komisjon: dir. J. Adamson,

teadus suuliselt; komisjonid: dir. J. Adamson, õpetajad T. Künnapas, M. Sorgsepp, E. Daniel; dir. J. Adamson, insp. S. Pruuden ja õpet. L. Haamer.

20. V: IV g. kl. — tervishoid suul.; komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad M. Treier ja A. Miller.
24. V: V g. kl. — kodanikuteadus suul.; komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad M. Sorgsepp, S. Ojanson.
27. V: V g. kl. — kosmograafia suul.; komisjon: dir. J. Adamson, õpetajad F. Laarens ja A. Kasvand.

Keskkooliklassid ja gümnaasiumi V

Va klassi õpilasi võimla trepil.

klassid vabanevad eksamiteks laup., 8. mail pärast tunde, gümn. IV klassid vabanevad reedel, 7. mail pärast tunde. — Kirjalikud eksamid algavad kell 9 homm., välja arvatud gümn. IV kl. matem.-eksam, mis algab kell 8.30 homm. — Suulised eksamid algavad kell 8 homm.

Ekskursioonid.

Keskkooli I ja II klassid saavad ekskursioniks ühe koolipäeva, keskkooli III, IV ja V klassid — kaks koolipäeva; gümnaasiumi V klasside ekskursion kestus seni piiritlemata.

V gümnaasiumi klassid sõidavad kas Rootsi või Soome pärast koolitöö lõppu; eksk.-juht õpet. J. Püttsepp.

V keskkooliklassid sõidavad Põhjarannikule ja Narva-Jõesu arvatavasti 21.—23. mail; ekskursion saadavad õpet. F. Laarens ja E. Toomse.

IV keskkooliklassid sõidavad Lõuna-Eestisse (Petseri ja mujale) arvatavasti 21. ja 22. mail; ekskursion saadavad õpetajad E. Rosenberg ja A. Abar.

III keskkooliklassid sõidavad Tõrva ja Viljandi; saatjaks õpetajad L. Haamer ja M. Treier.

Keskkooli II klass sõidab Alatskivile ja Kallastele; saatjaks õpet. K. Raud ja S. Liiv.

Keskkooli I klass sõidab Pühajärvele või Saadjärvele; saatjaks õpetaja V. Ojassoo.

T. T. G. ja T. T. K. loterii-allegri.

Loterii on avatud reedel, 30. apr. k. 7—11 öhtul, laup., 1. mail k. 12—11 öhtul.

Loterii üldjuhatus: dir. J. Adamson, insp. S. Pruuden ja Lastevanemate-komitee juhataja A. Juhani.

Loterii toimkonnad:

1. Väljapanekute-osakond: E. Rosenberg, Th. Thomson, V. Ojassoo, M. Sorgsepp, S. Liiv, E. Mutso.

2. Urnid: Lastevanemate-komitee esindajad.

3. Teater: E. Toomse, A. Raielo, M. Tender (I vahet.); M. Treier, M. Teder, E. Valdas (II vah.).

4. Kohvik: L. Lepik, T. Jakobson, A. Tars, E. Daniel.

5. Einelaud: Lastevanemate-komitee esindajad.

6. Tants: F. Laarens, K. Raud, L. Haamer.

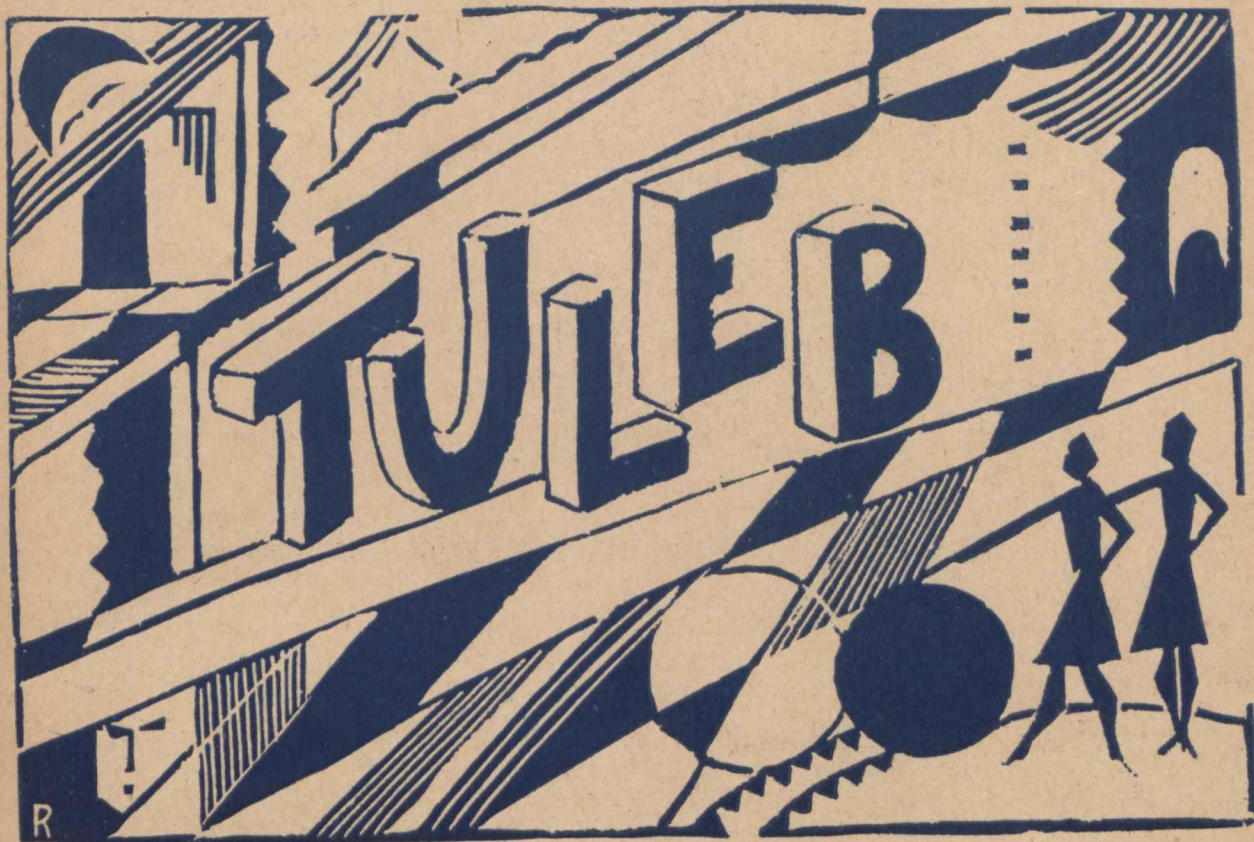
7. Kassa: E. Merits, A. Kasvand, V. Käpa, T. Künnapas, vanemate-komitee esindajad.

8. Korratoimkond: J. Kimmel, P. Konnap, A. Miller, E. Vellisto.

9. Dekoratsioon: J. Püttsepp, A. Abar.

10. Reklaam: F. Laarens, J. Püttsepp, E. Valdas.

Teiste väksemate komisjonide koosseis on loterii-allegri üldjuhatus määrata.

*Tuleb, tuleb, tuleb T. T. G. ja T. T. K. loterii-
allegri, tuleb võrratu maimürgel, oivaline kevad-
karneval, särav, rõkkav, pulbitsev tingel-tangel!!!
Kõik, kõik, kõik T. T. G. ja T. T. K. loteriile-
allegriale reedel, 30. aprillil kella 7-11 ja lau-
päeval, 1. mail kella 12-11!!!*
